UNIVERSITATEA „AL. I. CUZA” IAŞI FACULTATEA DE TEOLOGIE

„CULTUL PENTICOSTAL”.
Tezã de licenţă

Alcãtuitã şi susţinutã la disciplina „Misiologie şi Ecumenism” sub îndrumarea

P. C. Pr̀. Lector GHEORGHE PETRARU

IAŞI 1994

Aleasã preţuire şi profundã recunoştinţă Prea Cucerniciei Sale Pr̀. Lector GHEORGHE PETRARU care mi-a aprobat subiectul, m-a încurajat sufleteşte şi cu multã competenţă m-a îndrumat pe tot parcursul întocmirii lucrării.

Vii mulţumiri aduc Pãrinţilor şi Domnilor Profesori, care mi-au împãrtăşit cu dragoste cunoştinţele teologice şi m-au pregãtit pentru sublima misiune a slujirii lui Dumnezeu şi oamenilor.

Scumpilor mei pãrinţi, iubire şi adâncă recunoştinţă pentru sacrificiile făcute şi grija pãrintească dãruitã mie, în vederea desãvârşirii studiilor mele teologice.

Eternã recunoştinţă scumpei şi neuitatei mele mame, a cărui glas mângâietor şi dulce s-a stins pentru totdeauna acum un an, însã ecoul lui rãsunã şi va rãsuna mereu în inima mea pe tot timpul vieţii, fiind[ă ea mi-a călãuzit paşii spre înalta misiune preoţească.

Mulţumesc pe această cale naşilor mei, rudelor, tuturor prietenilor şi cunoştinţelor, care au contribuit material şi spiritual la formarea mea moralã şi intelectualã.

CUPRINS

INTRODUCERE

Consideraţii generale asupra fenomenului sectar – ereziarh

Creştinismul este rezultatul firesc al operei rãscumpãrãtoare a lui Iisus Hristos, care a venit în lume să spunã adevărul, să aducă la luminã toatã fãptura şi să întemeieze Biserica Sa, care să pãstreze

şi să pãzească acest adevăr şi să cuprindã toţi oamenii până la sfârşitul veacurilor.

Hristos a aruncat sãmânţa cea bunã şi dreaptă a adevărului în ogorul Sãu cel mare care este lumea. Însã când a început să prindã rãdãcini şi să rãsară această sãmânţã aruncatã de Domnul, odatã cu ea, rodul adevărului, au rãsãrit şi alte „buruieni", pe care Mântuitorul le-a lãsat să crească până ce va fi vremea secerişului (Matei XIII, 30). Şi într-adevăr, configuraţia actualã a creştinismului, ne dovedeşte că în lumea creştinã, Cuvântul lui Dumnezeu, deşi este unul, s-a ajuns astãzi să fie interpretat de cei ce nu înţeleg că puritataea învăţăturii lui Hristos este pãstratã de Biserică şi numai ea are dreptul şi autoritatea să o interpreteze, pentru că o posedã.

Confruntarea aceasta pentru a se ajunge iarăşi la „un

Domn, o credinţă, un Botez, un Dumnezeu şi Tatãl nostru al tuturor” (Efes IV, 5 – 6) dezvãluie o firească şi legitimã perseverenţă a celor ce caută adevărul ce trebuie să se realizeze consecvent ca o legãtură permanentă cu divinitatea, fundamentalã omului credincios.

Fiecare epocă istorică şi fiecare treaptă de civilizaţie a omenirii îşi are realizările ei pe plan material, dar un vast compartiment al preocupãrilor omeneşti, din toate timpurile, a fost şi aspectul religios.

Religia ca act social sau căutare a adevărului şi-a avut rostul ei în toate epocile. Religiozitatea

— Prin care se înţelege religia în flux de manifestare în proces de erupţie ascendentă, de Dumnezeu încuviinţată şi de om practicatã, nu-şi meritã numele dacă îi agitã sufleteşte pe credincioşi, descumpãnindu-i lãuntric, corupându-le şi întunecându-le dreapta judecată, încâlcindu-le afectele, falsificându-le viaţa.

Această degradare a religiei, fanatism, exaltare religioasã (în fapt pseudo-religioasã) este un act de profanare a spiritualităţii pure, ofensã adusã Fiinţei divine, nesocotire şi dispreţuire a valorii şi demnităţii umane. De aceea chiar societatea contemporanã, în astfel de cazuri, este în drept să sesizeze, să demaşte şi să înfiereze, deşi se vehiculeazã un fel de democraţie a credinţei religioase, să curme rãtãcirile care, prin revãrsãrile lor, inevitabile astãzi, înceteazã să mai fie problemã internã a comunităţii religioase şi devine element de „conturbare a armoniei sociale şi echilibrului vieţii obşteşti” [1].

Hristos şi Biserica Sa, al cărui corp este El, se aflã în comuniune realã cu credincioşii sãi, care pot să fie nişte entuziaşti, dar nu exaltaţi, căci aceasta, cu ştire sau fãră ştire este lucrul celui rău.

Mântuitorul şi dupã El, Sfinţii Apostoli, avertizeazã nu odatã asupra periculozităţii exaltãrilor pseudo-religioase: „Nu fiţi piatră de poticnealã” (I Cor. X, 25), căci acesta duce la „smintirea” (derutarea) aproapelui neavizat şi de bunã credinţă.

Iar smintirea altuia este mai de condamnat, căci este mai grea decât pãcatul uciderii. (Matei XVIII, 6)

Observãm că pe cât este de clar, de nobil şi de frumos sentimentul religios pur, echilibrat şi bine orientat, pe atât de false, de fanteziste, de tulburãtoare şi uneori şi uneori funeste sunt devierile, contrafacerile sau abaterile lui. Raţiunea şi sensibilitatea omului îmbracă în ele forme atât de bizare, de absurde, de ridicole şi de periculoase chiar, întinzându-le de la marginea adevărului şi a bunului simţ până în cel mai adânc iraţional şi fantastic, de la verosimil până la inconştienţă, încât ele sunt uneori de domeniul psihopatologiei.

Erezia în general este în adevăr – sau devine – o psihozã, este ceva nesãnãtos, anormal. Ea a fost socotitã dintru început aşa în creştinism şi denunţată ca „învăţătură nesãnãtoasã”, ca „o boalã”.

ca „un mit” sau un „basm” strãin de adevăr, ca „închipuire” de oameni rãtãciţi în neştiinţă, sau rãtãcind pe alţii din interes şi perversitate.

Sfântul Apostol Pavel sfãtuieşte insistent pe episcopii Timotei şi Tit să se împotrivească învăţăturii celei nesãnãtoase (II Timotei IV, 2 – 4; I Timotei VI, 3 – 5). Pe Tit, care avea de înfruntat „basmele iudaice”, ale cretanilor mincinoşi îl îndeamnã: „Dar tu grãieşte cele cuvenite învăţăturii celei sãnãtoase…” (Tit II, 1).

În frumoasa grãdinã de paradis, învăţătura cea rea este o „buruianã rea” (Ep. Filadelfieni III, 1) sau „strãinã” (Ep. Tralieni VI, 1), □□□□□□□□□□□ (Ep. Magnez. VIII, 1) o lãstare rău crescutã, care produce roade aducãtoare de moarte – zice ucenicul apostolic Sf. Ignaţiu al Antiohiei [2].

În eretici, numiţi sau nenumiţi de către Sfinţii Apostoli şi Pãrinţii Apostolici, se denunţă „fiare cu chip de om” (Ignaţiu Ep. Smirnei IV, 1), lupi, pseudo-apostoli, „proroci mincinoşi”, „învăţători mincinoşi” (II Petru II, 1). Cuvântul lor roade ca o cangrenã (II Timotei II, 17). Sub aparenţa credinţei adevărate, unii dintre ei intră prin case şi robesc „femeiuşti împovãrate de pãcat”. Sunt oameni cu

mintea stricatã, neîncercaţi în credinţă, care se împotrivesc adevărului şi a căror nebunie va fi vãditã tuturor (II Timotei III, 5 – 9). Asemenea învăţături de rea credinţă şi astfel de amãgitori se gãsesc prinşi în plasa minciunii şi se pedepsesc prin însuşi pãcatul lor: „Învaţă totdeauna

şi nu pot ajunge niciodată la cunoaşterea adevărului”. (II Timotei III, 7).

Grija aceasta cu care Sfinţii Apostoli îndeamnã pe creştini să se ferească de învăţăturile ereticilor şi cuvintele tari de osândã ce aruncă asupra acestora, dându-i Satanei, ca Sfântul Apostol Pavel pe Hymeneu şi pe Alexandru, „ca să înveţe să nu hulească” (I Timotei I, 20), erau cu totul îndreptăţite.

Rãtãcirea în credinţă pândea pe creştini încă de atunci, în toate colţurile şi din toate laturile, pândea mai ales din umbra vechilor religii şi superstiţii, ca să falsifice învăţătura creştinã, s-o contrafacă, s-o rãstãlmãcească „cu basme lumeşti şi bãbeşti” (I Timotei V, 7), s-o întoarcă de la adevărul descoperit, s-o abatã din calea lui, s-o înlãture sau s-o cuprindã în ţarcul lor sectar.

Pericolul sectelor este mai mare decât al persecuţiei. O idee persecutatã se întăreşte, pe când o idee falsificatã se corupe, se denatureazã, se compromite şi se îngroapã. Pe când pericolul

persecuţiei este trecãtor, al sectelor este permanent: pentru că erezia este umbra adevărului şi se ţine dupã el continuu, ca o parodie ca o imitaţie nereuşitã, ca o caricatură.

Asemãnarea relativã cu obiectul sau cu figura pe care vrea să o reproducă, o face verosimilã şi ispititoare pentru cei „neîncercaţi în credinţă”; în realitate, este un produs bastard şi hibrid, lipsit de sufletul şi de puritatea adevărului, de puterea şi de efectul lui.

Când ereticul este doar un amãgit, în neputinţă de a cerceta şi a cunoaşte singur adevărul, învăţătura lui este o

biatã rãtãcire vrednică de compãtimire; când însã este un amãgitor ipocrit, orgolios şi îndãrãtnic, profesionist al minciunii şi al vicleniei, atunci este periculos şi odios ca un blasfemiator. Învăţătura lui eretică devine astfel cel mai grav pãcat, hulã împotriva lui Dumnezeu. El îl osândeşte şi îl pierde. Ereticii – zice Ignaţiu – sunt „stricãtori de case” – □□□□□□□□□□□– şi aceştia nu moştenesc împãrăţia lui Dumnezeu, pentru că strică prin „kakodidascalia” lor credinţă în Dumnezeu, credinţă pentru care s-a rãstignit Iisus Hristos. Rãtãcirea unora aduce în adevăr „împãrţire” (Ep. Filadelfieni II, 1), dezbinã şi strică Biserica Mântuitorului. Ea are duhul lui Antihrist (I Ioan IV, 3) şi este o cădere de la credinţa cea dreaptă, o apostazie. [3]

Iatã deci câteva aspecte ale neînţelegerii adevărului. Multitudinea şi varietatea aspectelor se extinde la majoritatea adevărurilor revelate de Dumnezeu. De-a lungul vremii, spre regretul profund al Bisericii, s-a ajuns la cele mai variate alienãri de la adevăr. Una dintre acestea este şi cea mai primitoare la vorbirea în limbi, sau glosolalia, care a dus la apariţia sectei penticostalilor, dupã o perioadã îndelungatã de timp de la apariţia creştinismului.

Glosolalia – sau despre vorbirea în limbi

Dupã cum se ştie, Glosolalia – ca dar al Sfântului Duh – este facultatea de a vorbi într-o limbã strãinã, fãră a o fi învăţat-o şi cunoscut-o mai dinainte.

Aşa reiese din textul biblic care ne descrie întâmplarea de la primele Rusalii creştine, când a început a se arãta acest dar. Textul este complet şi limpede, istorisind o întâmplare adevăratã şi ca atare, însuşi textul nu poate fi tâlcuit în sens spiritual sau mistic, ci numai literar.

Dar să lãsãm să ne vorbească însuşi textul, ce este şi în ce constã vorbirea în limbi prin darul Sfântului Duh. Iatã ce spune: „Şi când a sosit ziua Cincizecimii, erau toţi Apostolii împreunã în acelaşi loc. Şi din cer, fãră veste, s-a făcut un vuiet, ca de suflare de vânt ce vine repede, şi a

umplut toatã casa unde şedeau ei. Şi li s-au arãtat, împãrţite, limbi ca de foc şi au şezut pe fiecare dintre ei. Şi s-au umplut toţi de Duhul Sfânt şi au început să vorbească în alte limbi, precum le dãdea lor Duhul a grãi.

Şi erau în Ierusalim locuitori iudei, bãrbaţi cucernici din toate neamurile care sunt sub cer. Şi iscându-se vuietul acela, s-a adunat mulţimea şi s-a tulburat, căci fiecare îi auzea pe ei vorbind în limba sa. Şi erau uimiţi toţi şi se minunau zicând: Iatã, nu sunt aceştia care vorbesc toţi galileeni? Şi cum auzim noi, fiecare, limba noastră în care ne-am nãscut? Parţii şi mezii şi elamiţii şi cei ce locuiesc în Mesopotamia, în Iudeia şi în Capadocia, în Pont şi în Asia, în Frigia şi în Pamfilia, în Egipt şi în pãrţile Libiei cea de lângã Cirene şi romani în treacãt, iudei şi prozeliţi, cretani şi arabi, îi auzim pe ei vorbind în limbile noastre, despre faptele minunate ale lui Dumnezeu! Şi toţi erau uimiţi şi nu se dumireau, zicând unul către altul: Ce va să fie aceasta? Iar alţii, batjocorindu-i, ziceau că sunt plini de must”. (Fapte, 2,1 – 13). [4]

Din analiza celor 13 versete care alcãtuiesc cheia dezlegării problemei, constatãm urmãtoarele:

- Vorbirea în limbi – prin darul Sfântului Duh şi ca minune (glosolalia) – acum s-a manifestat întâia datã. De aceea şi este descrisã pe larg, pentru ca să putem şti noi cititorii, ce este şi în ce constã.
- Apostolii, prin darul harismatic al Sfântului Duh, au început a predica în alte limbi, şi anume în peste 15 limbi diferite, corespund limbilor pe care le vorbeau în spaţiul lor de viaţă cei aflaţi la acea datã în Ierusalim cu ocazia sãrbãtorii.

- Aceşti iudei veniţi la Ierusalim, se minunau auzind predicându-se în limba lor maternã de către nişte oameni simpli, galileeni, care nu aveau de unde să cunoască altã limbã decât pe cea galileană (aramaică) vorbitã la ei acasã.
- Ascultãtorii de alte limbi înţelegeau tot ce li se predica – fiind[ă li se vorbea de-a dreptul în limba lor –

neavând trebuinţă de vreo tãlmãcire, şi tocmai în aceasta constã minunea de care nu se puteau dumiri, fiind uimiţi; căci înţelegeau perfect ce li se predica, auzind şi ştiind bine ce li se vorbeşte „despre faptele minunate ale lui Dumnezeu”.

• Totuşi, printre ascultãtori erau şi unii care nu înţelegeau nimic din cele ce se predicau acolo

şi de aceea îi luau în râs pe apostoli, învinuindu-i că sunt beţi. Aceşti ascultãtori nu pot fi alţii decât localnicii din Ierusalim, şi poate din alte pãrţi ale Palestinei, care nu cunoşteau alte limbi decât pe cea aramaică. Pentru aceştia vorbirea apostolilor era cu totul neînţeleasã, socotind-o simplã bolborosire – iar dacă noi ţinem cont şi de faptul că apostolii predicau „în alte limbi „cu toatã însufleţirea, nu ne mai miră că iudeilor localnici le făceau impresia unor oameni beţi care bolborosesc cu exaltare cuvinte neînţelese. [5]

Astfel, localnicii nu înţelegeau nimic din cele predicate decât doar dacă le-ar fi tãlmãcit cineva, iar tãlmaci nu se gãsea. Dar, dupã cum existã darul glosolaliei, tot aşa existã şi un alt dar, al tãlmãcirii. Acesta era dat – dupã cum se va vedea mai jos – atunci când ascultãtorii erau numai localnici necunoscãtori de alte limbi, cum erau de pildã în Corint (I Cor. IV). În Ierusalim însã, de data aceasta nu i se simţea lipsa. [6]

Darul tãlmãcirii era şi el minunat şi uimitor, întocmai cum era şi cel al vorbirii în limbi, cu care era în strânsã legãtură. Neavându-l, ascultãtorii judecau lucrurile numai după aparenţă.

Dar – se poate întreba cineva – cum se face că în Ierusalim erau atunci de faţă două feluri de iudei: localnici (de limbã ebraică) şi strãini (de peste 15 limbi diferite)? Se ştie că mulţi dintre evrei trãiau în „diasporă” (în împrăştiere), risipiţi prin alte ţări şi printre alte popoare, atraşi acolo de felurite interese. Aceştia – dupã câteva generaţii – nu mai aveau ca limbã maternã ebraica, ci pe cea a poporului sau a ţării în care se stabiliseră, limba evreiască devenindu-le cu vremea total necunoscutã. [7]

Toţi iudeii însã, indiferent unde s-ar fi aflat aşezaţi, erau obligaţi prin lege ca în fiecare an să meargã de 3 ori la templul din Ierusalim, şi anume, cu prilejul celor trei sãrbãtori: a Paştilor, a Cincizecimii şi a Corturilor (colibelor), pentru a ţine legãtura cu legea şi cu cultul de la templu, pentru a-şi plãti impozitul către templu.

Aşa se explică pentru ce la această Cincizecime se gãseau în Ierusalim douã feluri de iudei: localnicii din Ierusalim sau Palestina, care vorbeau numai limba lor evreiască, şi iudeii „strãini" sau „risipiţi", din „împrăştiere", care nu mai vorbeau limba ebraică, ci numai pe cea a ţării în care se stabiliseră. Deci, din analiza versetului 5 din text, se înţelege lãmurit că aceşti iudei de limbi strãine, „din toate neamurile care sunt sub cer", erau fie locuitori din Ierusalim, dar vremelnic, cu ocazia sãbãtoririi, fie probabil – unii dintre ei – acum stabiliţi aici definitiv, reîntorşi fiind de prin alte ţări. [8] Textul este desãvârşit de: el istoriseşte o întâmplare, şi ca atare, nu poate avea decât o interpretare literară. Din el se poate deduce cu uşurinţă şi scopul darului duhovnicesc al „vorbirii în limbi": de a li se da apostolilor posibilitatea să propovãduiască credinţa creştinã la toţi oamenii a căror limbã ei n-o cunosc şi de a face ca toate popoarele să rãmână uimite de darurile minunate care se manifestã în creştinism spre a se lãsa mai uşor convinse de noua credinţă şi a se converti (versetele 6 – 7 şi 11). Contextul este şi el perfect de acord cu cele zise mai sus despre „glosolalie", iar textele paralele concordã de asemenea cu textul şi contextul, fãră a le contrazice decât doar în aparenţă şi numai pentru cei ce nu vor să pornească de la acest capitol – cheie din Faptele Apostolilor atunci când vor să definească Glosolalia. [9]

Pe faţa pãmântului existã nenumãrate limbi care se vorbesc şi nimeni dintre oameni nu poate să le cunoască pe toate. Deci, dacă limbile vorbite prin darul Sfântului Duh sunt omeneşti, existente, este cu neputinţă ca ascultãtorii să le înţeleagã fãră să tãlmãcire, câtã vreme

poate nici nu le-au auzit vreodatã. Totuşi, mãcar odatã şi undeva ar trebui să se întâmple ceea ce s-a întâmplat la Ierusalim la primele Rusalii creştine, adică vreunul sau altul dintre ascultãtorii cunoscãtori ai câtorva limbi strãine să înţeleagã fãră tãlmãcire din bolboroselile „insulflaţilor" într-o limbã oarecare. Dar se pare că aşa ceva nu s-a întâmplat, dupã câte se ştie, nicãieri. Felul unora de a explica glosolalia face ca scopul ei să fie fãră de niciun înţeles, în vreme ce încă dintru început – dupã cum s-a arãtat mai sus – Dumnezeu

i-a dat un scop cu înţeles bine determinat. [10]

Fiecare creştin adevărat trebuie să aibã pe Sfântul Duh în el, adică să fie un „vas ales" al Sfântului Duh.

Penticostalii spun că pot dovedi prezenţa Sfântului Duh în ei prin practicarea vorbirii în limbi insuflate, dar ortodocşii nu o pot dovedi prin nimic. Ştim însã că prezenţa Sfântului Duh nu se dovedeşte numai prin vorbirea în limbi. Marele Apostol Pavel zice: „Roadele Duhului sunt: dragostea, bucuria, pacea îndelungã – rãbdarea, bunãtatea, facerea de bine, credinţa, blândeţea, înfrânarea, curăţia" (Gal, 5,22 – 23). [11] Se vede că printre roadele Duhului nu este pomenitã vorbirea în limbi, deoarece ea este un dar pentru un anumit timp al Bisericii, nu un rod al Sfântului Duh, cum sunt cele enumerate mai sus, pe care să le aibã creştinul din toate timpurile. Cine se dovedeşte a avea aceste roade ale Sfântului Duh, acela are şi pe Sfântul Duh; oare noi otodocşii, nu le avem deloc, sau le avem mai puţin decât alţi creştini? A spune aşa ceva înseamnã a-i osândi pe alţii din mândrie şi a judeca prea pãrtinitor. Darul vorbirii în alte limbi nu este un dar obişnuit, ci unul deosebit şi nu este dat fiecãruia (I Cor., 12,10). [12] De ce atunci l-am socoti drept o condiţie a mântuirii şi a prezenţei Duhului Sfânt? Apostolul zice: „Oare toţi vorbesc în limbi?" (I Cor., 12,30). Deci hotãrât lucru este că şi cei ce nu vorbesc în limbi pot fi buni creştini. În comunitatea creştinilor adevăraţi, nu toţi au aceleaşi daruri şi deci nu se poate pretinde ca toţi să aibã

darul vorbirii în limbi. Apostolii nu ni l-au cerut, ba chiar au arãtat cã între localnici este nefolositor. Nici ei înşişi nu le-au folosit decât doar în cazuri extraordinare când a avut un rost, cum a fost la întâia Cincizecime. [13]

Cei care însã susţin cã prin anumite bolboroseli nedusluşite şi încâlcite rostite de ei, chipurile sub influenţa Duhului Sfânt, numindu-le „taine” descoperite numai lor, sunt şarlatani şi înşelãtori, ori integritatea lor intelectualã trebuie pusã sub semnul întrebării. În zilele noastre, aşa zişii insuflaţi, nepunând textele Sfintei Scripturi de acord, interpretându-le dupã bunul lor plac, ajung la contraziceri grave, rãtãciri fãră întoarcere. [14]

ISTORIC

Ştiut lucru este că, omul, prin pãcat s-a izolat de Creatorul sãu. Dar creatura raţionalã a continuat să respecte porunca lui Dumnezeu: „Creşte-ţi şi vă înmulţiţi, umpleţi pãmântul şi-l stăpâniţi...” (Facere I, 28) ca apoi la Turnul Babel să se amestece limbile, să intervinã separarea şi astfel lumea să-şi piardã unitatea.

Începând de atunci, oamenii şi-au creat idoli şi zei dupã propria lor rãtãcire şi auto-înşelare. Odatã cu aceasta s-au ivit şi diversităţile, deci sectarismul, fiind[ă mintea întunecatã de pãcat duce inevitabil la rãtãciri.

De-a lungul timpului, aceste rãtãciri au evoluat până la războaie religioase. S-au declarat chiar împotriva lui Dumnezeu, înlocuindu-l cu zeităţi; au falsificat dreptatea lui Dumnezeu prin arbitrar omenesc, au iniţiat jertfe în favoarea lor, încurajând lenea şi frauda, specula, necinstea.

De aceea în timpul Mântuitorului toate acestea s-au multiplicat, au luat o nouã faţă, de data asta tãgãduind mesianitatea şi acuzându-L de „les divinitate”. S-a făcut pe sine Fiul lui Dumnezeu (Ioan, XIX, 7)

Şcolile acelor timpuri (mai ales cele conduse de Hilal şi Şamai) au modificat textele vechi, creând noi curente, desprinzându-se direcţii diferite, Tora ajungând un document ideologic. [15]

Interpretãrile Cabalei au fost luate deci ca argument în multe situaţii, nãscându-se noi pãreri, tulburãri, renunţãri, opoziţii. Însuşi Mântuitorul spune: „Vai lumii din pricina smintelilor, că acestea trebuie să vinã; dar vai aceluia prin care vine sminteala” (Mt. XVIII, 7)

Sminteala ca armã a minţii bolnave, este datã în vileag şi de către Apostoli. Astfel, Sf. Pavel atrage luare aminte: „Ştiu că dupã plecarea mea vor intra între voi lupi neiertãtori... şi dintre voi se vor scula bãrbaţi rãstãlmãcind lucrurile ca să atragã pe ucenici de partea lor” (Fapte XX, 29 – 30). Cunoscând experienţa trecutului poporului biblic, având în vedere situaţia din timpul Mântuitorului, Sfântul Apostol Petru sfãtuieşte: „Au fost în popor şi proroci mincinoşi, dupã cum şi între noi se vor ivi învăţători mincinoşi, care vor strecura erezii pierzãtoare şi vor tãgãdui chiar pe Stăpânul care i-a rãscumpãrat... Mulţi se vor lua dupã spusele lor greşite şi din această pricinã calea adevărului va fi pusã la îndoialã” (II Petru II, 1 – 2). [16]

Cu toate că de-a lungul timpului cauzele apariţiei rãtãcirilor sectare au variat de la o epocă la alta, au rãmas şi în zilele noastre aceleaşi, ca şi în Noul Testament: proroci mincinoşi, lupi în piei de oaie, lupi crânceni, învăţători falşi, cu un cuvânt, antihrişti (Ioan XV, 18 – 25). Ei n-au pe Hristos ca Mântuitor, ci ca pe un profet, ca iluzie. Au rãmas cu mintea întunecatã de pãcatul strãmoşesc, iar „cuvântãrile înşelãtoare” le ţin cu scopul de a câştiga (II Petru 11,3). Printre aceşti rãtãciţi se numãră şi adepţii sectei penticostale. În cele ce urmeazã ne vom ocupa de istoricul şi doctrina acestei secte. [17]

2.1. Cultul penticostal sau Biserica lui Dumnezeu cea apostolică

Cultul penticostal este organizaţia cea mai reprezentativã a mişcării „fundamentaliştilor” moderni. Dacă baptiştii se deosebesc prin botezul la maturitate şi imitaţia botezului lui Iisus, dacă adventiştii „au fixat” şi „au calculat” împãrăţia de o mie de ani şi „venirea” Domnului, iar Creştinii dupã Evanghelie sau dupã

Scriptură „au descoperit” alte ceruri şi judecăţi, – penticostalii sau spiriţii, tremurãtorii sau „posedaţii” de duh, vizionarii şi profeţii, „vorbitorii” în limbi, „tâlcuitorii” acestora, încep un ev nou, cu 1901, contrapunând „mişcării” harismatice, care a cuprins Biserica Apusului, concepţia lor de „chemaţi” ai Duhului şi „împãrţitori” de daruri. [18]

Originea sectei şi istoricul ei

Numele de „penticostali” vine de la cuvântul □□□□□□□□□□˘ (cincizecime), susţinând că ei sunt botezaţi cu Duh Sfânt şi cu foc, daruri primite de către Apostoli la Cincizecime sau Pogorârea Duhului Sfânt. Li se zice „tremurãtori”, pentru că în momentele de pretinsã inspiraţie a Sfântului Duh, ei tremură, şi „spiriţi” fiind[ă pretind a avea pe Duhul Sfânt în darul vorbirii în limbi. Originea sectei se aflã în America, datând abia de la începutul secolului al XX – le-a, dar istoricii lor duc „naşterea” în epoca apostolică. [19]

Secta apare din rândul baptiştilor, înfiinţată de pastorul Charles fox Parham. Acesta a deschis la Topeka (Kansas) S.U.A., o şcoalã biblică, de unde a plecat o mişcare novatoare punând accentul pe botezul cu Duhul Sfânt şi manifestaţiile ce-l însoţesc, printre acestea vorbirea în limbi sau glosolalia. [20]

El a început, „să profeţească” că Sfântul Duh se va revãrsa din nou, cu putere, la o apropiatã „pogorâre” a sa, şi că la 3 ianuarie 1901 s-a şi pogorât peste 13 persoane. [21] În 1903 Parham

acordã Sfântului Duh o atenţie particulară în mişcarea sa apostolică, care cunoaşte un succes mãreţ.

[22]În 1906, această rãtãcire, propagatã de Parham şi câţiva adepţi ai sãi, a început a prinde teren în California (S.U.A.) [23]. Dar nu numai aici va prinde teren ci şi în bãtrâna Europã încă din 1904, prin Evan Robert, miner galez care predică erezia în Marea Britanie, punând bazele unei mişcări de tip penticostal. [24]

Tot în America şi tot în 1906, pastorul negru W.J.

Seymour fondează la Los Angeles (Azusa Street) o grupare penticostalã. Drumul fiindu-i de acum deschis, strãlucirea ei va cuprinde toate Statele Unite. [25]

În acelaşi an, 1906, această rãtãcire trece şi în Germania unde gãseşte în persoana pastorului luteran I. Paul un conducãtor şi predicator fanatic având sediul în Berlin. [26] Se extinde cu repeziciune şi în Norvegia prin predica pastorului Barrat [27]. Expansiunea penticostalã în Rusia are loc prin 1920. A urmat evoluţia sa în Franţa în 1929. [28]

Dupã cum vedem la începutul secolului al XX – le-a, secta nãscutã în America, a avut o evoluţie destul de rapidã, în nu mai puţin de trei decenii reuşind să se extindã ca pecingine în aproape toatã Europa.

Pentru a atrage atenţia asupra originii lor, penticostalii se mai numesc şi „creştinii cincizecimii, posesorii duhului, inspiraţii, aleşii, mediumuri, quakerii, pneumatizaţi etc”. [29] Toţi laolaltã sau fiecare în parte pretind că au „daruri” speciale, de aceea sunt cunoscuţi şi sub denumirea de „vorbitori de limbi, tâlcuitori, deschizãtori, luminători, dascãli, profeţi, vindecãtori, miraculoşi, vizionari şi chiar Mesia. [30]

Fãră îndoialã că dintr-un asemenea amalgam s-au detaşat multe secte ducând mai departe sau reactivând ereziile pneumatomahe ale rãtãciţilor din primele veacuri ale Bisericii creştine. Totuşi existã în lume, ca şi în ţara noastră, unii credincioşi care sunt constituiţi în grupuri sau în culte necunoscute de către unele state ale lumii. [31]

Penticostalii susţin cu ardoare că îşi trag originea de la Cincizecime şi că s-au perindat de-a lungul istoriei prin acei vorbitori în limbi. Dacă cercetãm din punct de vedere istoric acest fenomen, vom gãsi o vorbire în limbi biblice, dupã cum am arãtat mai sus, ca lucrare a Duhului Sfânt, numitã şi

„Glosolalia rusalinã”, dar vom gãsi şi o falsã vorbire în limbi, la penticostali, care se deosebeşte fundamental de

cea rusalinã şi care nu este decât o imitaţie şi o influenţă pãgână.

Irineu este singurul dintre scriitorii bisericeşti care amintete existenţa acestui dar în Biserică. În cartea sa „Împotriva ereziilor” spune: „Mai avem câţiva fraţi în Biserică, care au daruri profetice şi prin duhul lor vorbesc tot felul de limbi”. [32] Când Sfântul Ioan Gură de Aur explică capitolul 14 din I Corinteni, precizeazã că „acest dar descris de Apostolul Pavel este necunoscut în Biserică” în zilele noastre.

Fericitul Augustin, comentând textul din I Ioan IV, 24 a scris: „Acestea au fost semnele cerute de împrejurãrile timpului de atunci. Căci a fost necesar să se recurgã la acea exprimare a Duhului Sfânt în toate limbile, pentru ca să se arate că Evanghelia lui Dumnezeu trebuie să fie propovãduitã în toate limbile pe întreg pãmântul. Lucrul acesta s-a făcut ca un fapt al trecutului”. [33]

Despre vorbirea în limbi, aminteşte Tertulian, dar e sigur că el s-a referit la practica montaniştilor, de care a fost puternic influenţat, devenind el însuşi un adept al acestei erezii. În cartea sa – „De anima” – a scris: „Existã astãzi între noi o soră, care are în parte darul descoperirilor; ea le primeşte în Biserică în cursul solemnitãţilor duminicale, în extaz sub influenţa Duhului”. Tertulian s-a referit la Maximilia, care a supravieţuit lui Montanus şi Priscilei. [34]

Numele care a făcut vâlvã în perioada aceasta (secolul al ÎI – le-a), în problema vorbirii în limbi a fost Montanus.

Analizând datele ce le avem despre el, precum şi felul cum a vorbit în limbi, putem socoti această practică a lui ca o falsã vorbire în limbi, în contrast cu cea rusalinã.

Înainte de întoarcerea sa la creştinism, Montanus a fost slujitor la temple pãgâne, în special în cultul Cybelei, avea un temperament coleric de nãstăpânit. Predispoziţiile temperamentului sãu au fost accentuate în experienţele sale în ceremonia pãgână.

Montanus, dupã încreştinare, a atras atenţia în

extazele şi transele sale, iar în acele stãri ţinea cuvântãri „în limbi” diferite. În acele stãri dãdea impresia credulilor sãi că nu mai era el acela care vorbea, ci „divinitatea”.

După moartea lui Montanus, vorbirea în limbi a dispãrut, deşi cultul montanist a rãmas, dar fãră practicarea vorbirii în limbi până în secolul al IV-lea. [35]

În Cartagina a existat, până în secolul al IV – le-a, o sectã care se numea „tertulianistã” şi pãstra unele influenţe montaniste, iar numele şi-l avea de la Tertulian. După ce vorbirea în limbi s-a stins la montanişti, nu mai întâlnim grupuri de creştini să aibã această practică, până în anul 1700 când apar la cominarzi. [36]

Cu un secol mai târziu vorbirea în limbi o gãsim la „irvingieni”. Numele vine de la pastorul Irving Eduard Godet. În „spusa” lui asupra Epistolei către Corinteni face o descriere a felului cum irvingienii vorbeau în limbi: „Înainte de începerea predicii, acela care merge să vorbească se închidea adâns în sine însuşi, se izola de cei ce-l înconjurau, închidea ochii, şi-i acoperea cu mâinile sale, şi deodatã ca şi cum ar fi fost atins de o lovitură electrică, suferea convulsiuni care-i cuprindea tot corpul, din gură scãpa un torent vibrant de sunete strãine, puternic accentuate”.

Vorbirea lor în limbi nu dura mai mult de cinci minute, câteodatã erau doar câteva sunete, vorbirea era însoţitã de gãlãgie, suspinuri, adeseori de veselie, de râsete (ventrilogi şi nebuni).

Practica irvingienilor s-a transmis mai departe prin quakeri şi mormoni, până la vorbirea în limbi în zilele noastre, practică preluatã de mişcarea pietist – fundamentalistã. [37]

Scriitorul francez René Pache, în „studiile” biblice şi mai ales în cartea sa: „Lucrarea Duhului Sfânt”, descrie vorbirea în limbi astfel:

„Cerinţele unei dovezi vizibile de primire a Duhului Sfânt a făcut să apară uimitoare demonstraţii fizice: lãtrãturi, smunciturі violente, ţipete şi strigãte, dansuri

sãlbatice şi altele de felul acesta, atât la weshnieni, cât şi la quakeri şi montanişti”.

„Toate aceste apucãturi şi încă unele mai exagerate – ne spune în dicţionare şi enciclopedii asupra sectelor – le-au moştenit vorbitorii în limbi din zilele noastre, deşi vor să se intituleze urmaşii credincioşilor de la Rusalii şi deşi vor să susţină că lucrarea „rusalinã” a Duhului Sfânt continuã prin ei, totuşi prin concepţii eretice şi schismastice sunt departe de spiritul rusalin. [38]

Situaţia actualã a mişcării penticostale

A În lume:

Odatã ce nu putem spune cã Mişcarea penticostalã mondialã are un întemeietor atunci nu putem spune nici că s-a dezvoltat într-un anumit centru.

Mişcarea penticostalã mondialã a înflorit în secolul al XX – le-a, având mai multe centre de extindere. Acest lucru a făcut ca azi să existe mai multe organizaţii penticostale. Din punct de vedere doctrinar, diferenţele nu sunt prea mari. Putem aminti unele mai însemnate, fie datoritã trecutului lor istoric, fie numãrului de membri:

„Credinţa apostolică”, „Adunãrile lui Dumnezeu”, „Biserica lui Dumnezeu”, „Biserica Penticostalã a Sfinţilor”, „Biserica Elim”, „Biserica Evangheliei depline” etc. [39]

În momentul de faţă existã comunitãţi penticostale în toatã lumea. Un numãr mare de membri au centre în America latinã şi Africa, Europa, Asia, Australia. [40]

Multe organizaţii penticostale dispun de locaşuri de cult moderne, de şcoli proprii, nu numai pentru misiune, ci şi pentru educaţie publică (de la grãdiniţă până la liceu). Alte organizaţii penticostale au înfiinţate orfelinate, case de bãtrâni, instituţii de reeducare pentru dezalcoolizare etc. Aşa-zisele Biserici penticostale dispun de şcoli speciale atât pentru cultură generală cât şi pentru pastori. Au un numãr sporit de publicaţii unde se tipãresc milioane de

cărţi şi reviste, emisiuni radio şi TV etc. [41]

Mişcarea penticostalã, la început, nebãgatã în seamã, mai apoi ponegritã din cauza unor excese de zel, astãzi se bucură de renumele celei mai importante mişcări religioase din secolul al XX

— Lea. În acest fel, penticostalismul nu mai este considerat o grupare aparte, ci o mişcare religioasã în sânul întregului creştinism apusean.

În România:

Am vãzut că originea acestei credinţe se trage din America, de la începutul secolului al XX

— Lea. La noi a pãtruns prin Pavel Budeanu, plecat din Arad în S.U.A., înainte de anul 1910. Aici a întâlnit propangadişti penticostali şi a aderat la sectã, şi, cu ajutorul unor maghiari înstãriţi înjghebeazã secta în Banat şi Transilvania. El venise înarmat cu câteva reviste „Vestitorul Evangheliei” (editatã în oraşul Akran, statul Ohio în S.U.A.), pentru a adeveri „noua credinţă”. [42]

Un alt naiv, comerciant ambulant, Ioan Bododea, din Brãiliţa, fost pastor baptist, pãrãseşte „credinţa” sa pentru „gustul” vorbirii în limbi. Destui creduli s-au ataşat acestuia. De fapt, acesta s-a

şi grãbit să se intituleze „Şeful Bisericii lui Dumnezeu cea Apostolică”.

Pavel Budeanu a tradus în limba română a „mãrturisire” de credinţă penticostalã: „Declararea fundamentului adevărat al Bisericii lui Dumnezeu”. De asemenea, s-a încercat. fãră prea mult succes tipãrirea a douã reviste: „Glasul adevărului” şi „Ştiinţa Sfinţilor”. [43]

În România se poate considera deschisã prima casã de adunare penticostalã cea din casa soţilor Bradin, la 10 septembrie 1922. În 1923 s-a deschis a doua adunare în comuna Guvin.

Conducerea statului de atunci, aflând de existenţa acestei secte, a interzis-o.

Văzându-se la strâmtoare, cei 50 de penticostali existenţi la data respectivă, au întocmit prima petiţie prin care au cerut recunoaşterea legală. La cererea depusă au anexat şi mărturisirea de credinţă intitulată: „Declararea fundamentului adevărat”, în 1924. De aici, astăzi toate sectele, cultele şi dizidenţele penticostale se numesc „fundamentalişti”. [44]

La 29 ianuarie 1925, Ministerul Cultelor şi artelor, prin Decizia 5734 a inclus în rândul sectelor interzise şi pe penticostali. Această decizie, fiind publicată în ziare, opinia publică a fost interesată să cunoască natura şi credinţa acestei secte. Luând adresa din decizie, prin scrisori şi vizite personale, fratele Gh. Bradin a fost solicitat să dea unele lămuriri. Mulţi sectanţi desprinşi din cultele neoprotestante ale vremii s-au unit cu penticostalii. [45]

Odată cu schimbarea opiniei Ministerului Cultelor, în 1936 penticostalii au prezentat o altă „expunere de credinţă”, în 51 articole, fiind revizuită din nou în 1947, totodată tipărită la Arad sub titlul „Scurtă expunere a principiilor de credinţă a Bisericii lui Dumnezeu Apostolice”.

Pentru obţinerea unei recunoaşteri legale, penticostalii din România au început să-şi strângă rândurile. În momentul acela se aflau în două direcţii:

a. Unii penticostali funcţionaseră câţiva ani înainte de cel de al doilea război mondial în cadrul cultului baptist.

b. Alţii, care refuzaseră orice „compromis” îşi desfăşurau activitatea în ilegalitate, ţinând adunările noaptea prin fel de fel de ascunzişuri. [46]

În 1945, au început să funcţioneze pe faţă, fiind gata să suporte orice pedeapsă din partea instanţelor. La 20 mai 1945, în oraşul Arad, a avut loc o conferinţă foarte restrânsă în cadrul căreia s-a discutat reorganizarea Asociaţiei religioase penticostale şi reeditarea unor reviste intitulate „Vestitorul Evangheliei”. Gheorghe Bradin a fost în fruntea acestei organizaţii, ca preşedinte. Au mai

avut şi alte douã încercãri de reorganizare în Bucureşti, sub denumirea „Creştinii botezaţi cu Duhul Sfânt" şi „Ucenicii Domnului Iisus Hristos". [47]

La 23 decembrie 1946, se obţine recunoaşterea provizorie a asociaţiei „Biserica lui Dumnezeu Apostolică Penticostalã", iar celelalte douã la care rãmãseseră puţini membri s-au încadrat în grupul asociaţiei recunoscute provizoriu.

În 1949, cele trei organizaţii penticostale se prezentau astfel:

1. Asociaţia „Biserica lui Dumnezeu Apostolică Penticostalã";
2. Asociaţia „Creştinii botezaţi cu Duhul Sfânt";
3. Asociaţia „Ucenicii Domnului Iisus Hristos".

La 14 noiembrie 1950, prin decretul nr. 1203, s-a primit recunoaşterea juridică: Cultul Penticostal sau „Biserica lui Dumnezeu Apostolică". [48]

Dupã evenimentele din 1989, când în România s-a instalat un guvern democratic, cultelor religioase care în fostul regim au fost interzise ca ilegale, li s-au acordat deplinã libertate de credinţă

şi manifestare.

Deoarece în perioada comunistã totalitaristã nu au putut să se afirme în viaţa religioasã ducând o existenţă într-o stare latentă, cultul penticostal astãzi are o activitate intensã construind nenumãrate case de rugãciune, propovãduind neîncetat, speculând slãbiciunile oamenilor care din motive diferite aderă la această rãtãcire.

Mişcarea la noi, dar şi în întreaga lume este sprijinitã de numeroase scrieri cu caracter fundamentalist. Numai la noi în ţară pe lângã lucrãrile ce vin din afară de la alte asociaţii penticostale, se tipãresc numeroase reviste, de exemplu: „Flacãra Rusaliilor" care apare la Arad – Sebiş, se fac numeroase traduceri, dupã autori penticostali, ghiduri de evanghelizare et[.

Organizaţii penticostale

Organizaţii de tip penticostal şi organizatori

Penticostalismul după cum se vede a cunoscut o răspândire fulgerătoare în întreaga lume, uneori în paralel cu dezvoltarea bisericilor naţionale. caracterul fără formă şi uneori efemer al mişcării

face dificilă evaluarea sa statistică. Ştiut este faptul că penticostalismul a favorizat incluziunea de tip harismatic în sânul marilor Biserici, cum ar fi Biserica catolică.

Mişcarea penticostală se caracterizează şi prin spontaneitatea sa: fiecare comunitate locală este autonomă şi decide în mod liber oportunitatea aderării la mutiplele federaţii penticostale dintre care cea mai importantă este „Uniţii lui Dumnezeu”. Comunităţile locale sunt la fel de puţin structurate pe plan intern. conferinţele penticostale mondiale se ţin odată la 3 ani. [49]

În legătură cu acest lucru, anul acesta se va ţine în oraşul Bordeaux – Franţa în luna august Conferinţa Penticostală Europeană „Flacăra Europei” (EUROFLAME PEK94). Ea are drept motto apelul: „Rugaţi-vă pentru trezire!”. Locul precum şi programul conferinţei s-a hotărât la Conferinţa de la Versailles din 26 ianuarie 1993. Spicuind din programul conferinţei amintim că participanţii îşi propun:

- convingerea păcătoşilor, atât din biserică cât şi din lume;
- lucrare prin semne, minuni şi vindecări;
- aducerea mulţimilor la pocăinţă şi credinţa în Iisus Hristos;
- transformarea societăţii omeneşti prin puterea Evangheliei (prin campanii de Evanghelizare, atât de frecvente şi pe teritoriul României în ultimul timp);
- aducerea păcii în Iugoslavia. [50]

Anul care vine, deci în 1995, a 17 – a Conferinţă mondială se va ţine în oraşul Ierusalim – Israel, având pe

frontispiciu apelul „Domnul nostru vine!”. Iakob Zopfi, editor al World Penticostal Magazin din Elveţia, vrea sã arate într-un articol al sãu că: „Reîntoarcerea Conferinţei Penticostale Mondiale la Ierusalim este şi o mãrturie în acelaşi timp că Domnul nostru vine!”. (de aici reiese şi una din trãsãturile specifice cultului: credinţa în venirea lui Iisus Hristos special pentru a-i mântui pe adepţii acestei secte). [51]

Cu privire la organizarea cultului penticostal în ţara noastră ştim că este alcãtuit din adunãri, comunităţi şi uniuni, încercându-se uniformizarea. Şeful cultului penticostal a fost Pavel Boghian, preşedintele Comitetului bisericesc penticostal. [52] Astãzi este Iosif Ţon.

Dupã naţionalitate, în ultima vreme, majoritatea credincioşilor majori penticostali sunt români instabil religios la care se adaugã maghiari, germani, ucraineni, ţigani etc. [53]

Conform legilor ţării, Cultul penticostal are dreptul şi la formarea cadrelor pentru cult, având un Seminar teologic înfiinţat în anul 1976 în Bucureşti în Str. Carol Davilla, nr. 81. Face parte şi din organizaţiile mondiale penticostale, primind delegaţii strãine, reprezentanţii sãi participând la întrunirile de peste hotare în cadrul cultului lor. [54]

O caracteristică a cultului penticostal, ca de fapt toate grupãrile neoprotestante este libertatea personalã ce o au adepţii de a interpreta textele biblice şi de aici diversitatea. Observãm că dizidenţele din sânul cultului este o dovadã a instabilităţii lor.

Organizaţii dizidente penticostale în România

• Prin anul 1929, în cadrul „Bisericii lui Dumnezeu apostolice” care funcţiona la Arad, ca asociaţie religioasã şi era condusã de Gheorghe Bradin (1895 – 1962) – s-a constituit o dizidenţă, noua grupare intitulându-se „Creştinii botezaţi cu Duhul Sfânt”. Avea sediul în

Bucureşti şi era condusã de Sodey Alexandru (venit din Ungaria), Isbaşa Alexandru (Lugoj), Bodor Eugen şi Ion Cojocaru (Bucureşti). [55]

• În scurtã vreme din ramura din Arad s-a desprins o nouã fracţiune care s-a intitulat

„Ucenicii Domnului Iisus Hristos" şi era condusã de Ioan Popa din Sebiş (Arad) şi Ioaneş Crişan. Gruparea îşi avea sediul la Bucureşti, iar adepţii acesteia practicau: simplitatea în îmbrãcãminte, rugãciuni de noapte (ore de stãruinţã) şi glosolalia.

În cazul botezării n-aveau pretenţii în pregãtirea candidatului, refuzau înscrierea în registrele de evidenţã a membrilor, nu acceptau în anturajul lor pastori de la alte culte şi refuzau orice relaţie cu organele de stat. [56]

Aceşti „predicatori" din grupãrile dizidente propagã un bigotism exagerat, fiind permanent în căutare de „adevăr şi luminã", desfãşurând o susţinutã activitate de suspiciune faţã de cominitãţile din care s-au rupt. Acestor grupãri li s-au adãugat mulţi fanatici şi bolnavi religioşi, în general.

În cadrul Cultului Penticostal numai în 1987 au fost identificate pe raza a 17 judeţe mai multe grupãri dizidente, astãzi depãşind numãrul de răspândire, având reprezentanţi şi titluri, altele fãră. [57]

Dar indiferent de titulatura ce o dau grupării din care fac parte, dizidenţii penticostali au puncte de doctrinã şi practici comune, cu un pronunţat caracter fanatic.

Dizidenţii susţin cã ei posedã botezul cu Duhul Sfânt şi cu foc, aşa cum l-au avut în ziua Cincizecimii (Rusalii).

Mulţi susţin cã au darul vorbirii în limbi ca rezultat al acţiunii Duhului Sfânt. Momentul este marcat de căderea lor în transã ca urmare a unor posturi prelungite şi rugãciuni istovitoare din care cauzã cei mai puţin rezistenţi încep să bolborosească cuvinte neînţelese, fãrã sens.

Penticostalii dizidenţi practică pe scară largã prorocirea. Ei se deosebesc de cultul propriu-zis şi prin

alte manifestãri: sunt mai rigorişti, ţin posturi îndelungate pentru a se „pocăi” şi a trece mai curaţi în viaţa veşnică; nu admit frecventarea instituţiilor de cultură (teatrul, cinematograful), case de cultură şi sunt împotriva mijloacelor moderne de informare: radio, TV., presã. Acestea – spun ei – propagã idei demonice, de laudã la adresa fiarei (fiara în concepţia lor se identifică [u Biserica Ortodoxã, cu celelalte culte, cu Statul). „Adevărul vieţii este numai Biblia”. Despre cultul penticostal, dizidenţii afirmã cã odatã cu recunoaşterea sa de către stat, acesta a abdicat de la principiile evanghelice.

Membrii grupãrilor dizidente folosesc o îmbrãcãminte neglijentă: bãrbaţii nu poartã cravată, unii îşi lasã mustaţă şi împreunã cu femeile din grup sunt obligaţi să poarte îmbrãcãminte de culoare închisã.

Unii dintre ei nu apeleazã la serviciile medicale, nici chiar în cazuri grave, susţinând că ei se vor vindeca numai prin rugãciuni. Întrunirile lor au loc fie în adunãri programate în case, fie în familie. Pun mare accent pe atragerea tineretului, cu scopul de a-l scoate de sub influenţa „preocupãrilor lumeşti” şi a-l îndrepta exculsiv pe calea studiului biblic. [58]

Dizidenţele fundamentaliste fiind încurajate astãzi de oficine strãine cu mijloace materiale consistente, primesc în adunãrile lor şi alţi adepţi nemulţumiţi de asistenţa religioasã a slujitorilor legali.

Între aceste grupãri amintim trei dintre ele, care sunt şi cele mai importante:

1. Biserica Apostolică de ziua a 7-a sau Penticostalii de ziua a şaptea

• Gruparea avea drept conducãtor pe Ioan Boer, din satul Valea Florilor comuna Ploşcoş, judeţul Cluj. Acesta era cãsãtorit având 8 copii şi fusese membru al cultului greco-catolic. În anul 1931 a devenit penticostal.

În decursul timpului, dând o interpretare Bibliei ajunge la concluzia cã nu se respectã unele practici şi sãrbãtori prevãzute în Vechiul Testament şi nu pãstraeză

regimul alimentar prescris acolo.

Revenind de pe front – unde a trecut prin multe încercãri care „i-au întărit credinţa”, încă din perioada anilor 1945 – 1960 Ioan Boer a practicat un intens prozelitism, fiind şi zdruncinat sufleteşte, reuşind să atragã diferiţi credincioşi penticostali excluşi din cult, sau dintre cei care nu s-au încadrat în cultul legal.

A luat legãtura dupã 1950, cu alte elemente dizidente din judeţele Cluj, Hunedoara, Maramureş, Suceava, Caraş-Severin, Arad et(., în vederea lãrgirii grupării şi pentru întocmirea unor memorii în scopul recunoaşterii lor drept cult.

Deoarece gruparea respectivã nu avea nimic comun cu noţiunea de cult, nu se putea pune problema recunoaşterii acestor calităţi, neîntrunind niciuna din condiţiile recunoaşterii: existenţa unei credinţe unitar mãrturisitã în mod statornic şi public de un numãr suficient de adepţi, cât şi exteriorizarea acestei credinţe printr-un ansamblu de practici constituente într-un ritual unitar şi stabil. Dupã anul 1968, gruparea a încercat să se încadreze în cultul penticostal, cu condiţia ca membrilor ei să li se permitã continuarea practicilor proprii. A încercat să fuzioneze şi cu cultul adventist de ziua a şaptea, în aceleaşi condiţii.

Să vedem care sunt totuşi condiţiile specifice ale acestei grupãri la care ea ţine atât de strict:

- Ioan Boer a enunţat:

— Pãstrarea sãrbãtorilor înscrise în Vechiul Testament;

— Folosirea sâmbetei ca zi de odihnã;

— Însuşirea regimului alimentar prescris în Vechiul Testament;

— Abţinerea de la consumul bãuturilor alcoolice;

— Credinţa în Iisus şi în Evanghelie.

- ca ritual – se dau binecuvântãri la naştere şi se citesc texte din Biblie la înmormântãri. Serviciile lor religioase constau din adunãri pe grupuri şi citirea unor

pasaje din Biblie pe care apoi le tãlmãcesc, adunãrile se fac sâmbãta. Administreazã lunar Cina Domnului.

• organizatoric – adunarea îşi alege un prezbiter care dã binecuvântãrile, conduce adunãrile, administrazã Cina.

• practici cunoscute – în zilele de Paşti, Rusalii şi Sãrbãtoarea Corturilor se strâng obiecte de îmbrãcãminte şi produse alimentare de la credincioşi, se duc în faţa adunării şi se împart celor nevoiaşi din localitate sau veniţi din alte pãrţi. [59]

În afară de Ioan Boer, astãzi au fost identificaţi drept conducãtori locali Rotaru Vasile din Luduş (Mureş); Ilie Iureanu din Turda; Tatu Teodor din satul Bolduş, comuna Ceanu Mare, judeţul Cluj; Balint Gheorghe din Arad; Căruntu Constantin din Hunedoara; Render Ilie din Câmpia-Turzii; Varvara Sandu din Valea Jiului et[. [60]

2. Biserica lui Dumnezeu cea botezatã cu Duhul Sfânt (universaliştii)

Mişcarea a apărut şi s-a dezvoltat în ultimii 10 ani. În prezent, numãrul adepţilor a crescut. Sunt răspândiţi în mai mult de 12 judeţe, cei mai mulţi aflându-se în judeţele Suceava, Arad, Caraş-Severin. Fondatorul mişcării este Victor Chirilã din Arad, înlocuit în februarie 1978 cu Virgil Popa din Bucureşti (fost puşcăriaş, condamnat pentru fals şi uz de fals, dar care s-a „întâlnit” cu Domnul). În cadrul grupării s-au conturat până în prezent unele concepţii şi practici zise religioase destul de periculoase.

Astfel membrii grupării exclud sub orice fel de formã controlul statului asupra credincioşilor şi asupra vieţii religioase în general, afirmã cã fiecare grup are nevoie să-şi aleagã conducãtorii şi pastorii în mod liber, fãră ca aceştia să mai primească recunoaşterea din partea statului; pretind că supunerea faţă de autoritatea de stat să se manifeste doar din punct de vedere social-material; credincioşii să-şi plãtească impozitele, contribuţiile, să se prezinte la încoporãri, copiii lor să urmeze

şcoala, dar dreptul de control al statului să se oprească „la uşa bisericii”; consideră că în adunare poate

predica orice persoanã, indiferent de unde provine şi orice doctrinã prezintã; declară că prorocirile, tãmãduirile şi vedeniile trebuie să fie predicate liber şi de către orice credincios; botezurile să fie oficiate în ape curgãtoare; cele făcute în baptistier nu sunt biblice; – nu acceptă niciun

fel de reglementare a serviciilor religioase, acestea putând ava loc în orice zi şi la orice oră; sumele de bani colectate de la credincioşi să fie folosite potrivit necesităţilor, fãră niciun fel de evidenţă financiar-contabilã; cer ca membrii grupării să nu aibã niciun fel de educaţie laică, fiindu-le interzisã folosirea radioului, a televiziunii, vizionarea spectacolelor de teatru şi cinema etc. [61]

Adepţii grupării „Universaliste" îşi motivează ruptura de cultul penticostal prin aceea că:

- botezurile făcute în numele Sfintei Treimi nu au nicio valoare, fiind admise numai cele efectuate în numele lui Iisus Hristos;
- rânduielile din cultul penticostal nu sunt biblice, ci impuse de oameni;
- conducerea cultului „îi omoară" pe proroci (în sensul că nu permite prorocirea oricui, oriunde şi în orice vreme), pastorii nu trãiesc o viaţă biblică, iar predicile lor au deviat de la adevărata credinţă.

„Universaliştii" câştigã noi adepţi folosindu-se de fanatismul unor adepţi penticostali şi speculând la maximum nemulţumirile unora dintre ei determinate de nesatisfacerea unor cereri privind înfiinţarea de noi culte, aprobarea unor construcţii şi achiziţii de imobile necesare cultului etc.

În ultima vreme, au „redeschis", în mod ilegal, unele case de rugãciuni arondate din 1961, au înfiinţat noi comunităţi etc., şi au la dispoziţie o întreagã reţea de pretinşi pastori, diaconi, prezbiteri „unşi" de către Popa Virgil, acesta asumându-şi rolul de „mare prezbiter".

Recent, „universaliştii" din comunele Putna, Volovăţ, din oraşul Câmpulung Moldovenesc (jud. Suceava),

precum şi cei din municipiul Arad, au organizat botezuri de propagandã în rândurile credincioşilor sectari din localităţile respective.

Periculozitatea activităţii grupării „universaliste" constã în faptul că „metodele" ei de lucru – prorocirile, tãmãduirile, orele de stãruinţă, botezurile la râu etc., sunt preluate de adepţii altor culte neoprotestante pentru contramãsuri.

Botezurile în masã a unor credincioşi ortodocşi nemulţumiţi de activitatea misionară a preoţilor trebuie să dea de gândit autorităţilor bisericeşti şi organelor locale ale puterii de stat.

Cea mai mare influenţă însã o are gruparea aceasta „universalistã", în rândul credincioşilor cultului penticostal. Astfel, tot mai multe comunităţi au preluat unele practici ale acestora. Tot ca o influenţă a activităţii grupãrilor „universaliştilor" – apariţia, construirea şi existenţa în cadrul cultului

penticostal, a numeroase case de rugãciune deschise fãră nicio autorizaţie. Aceste case ilegale aparţin unor grupãri de credincioşi care observând că de câţiva ani, comunităţi „universaliste" funcţioneazã fãră nicio restricţie, înfiinţeazã şi redeschid şi ei astfel de case de adunãri vãzându-se depăşiţi şi pierzând adepţi.

În mod asemãnãtor au procedat şi grupe de adepţi aparţinând cultelor baptiste, adventiste de ziua a şaptea şi creştinii dupã Evanghelie, mai ales dupã 1989, iar credincioşii ortodocşi privesc uimiţi răspândirea şi inundaţia prozelitismului fundamentalist. [62]

3. Gruparea „al 13-lea Apostol" sau „Penticostalii negrii" (Gruparea lui Moise Ursu) Gruparea aceasta a apărut în anii 1970 şi astãzi are aderenţi mai ales în judeţele Timiş, Arad.

Bihor, Hunedoara, Caraş-Severin etc.

Conducãtorul ei este Moise Ursu din Timişoara.

Caracteristicile noului crez şi practicilor „adevărate" ale adepţilor sunt urmãtoarele:

- intensificarea „vorbirii în limbi” şi fac prorociri susţinând că au „glasul Domnului”;
- sub influenţa Duhului Sfânt, fiecare membru face noi „descoperiri” pentru ceilalţi;
- sunt adepţii învierii imediate a acelora care mor, dintre ei;
- în permanenţă sunt în aşteptarea „unei mari lucrãri” din partea Domnului care le va arãta că membrii grupării sunt „poporul ales”;
- refuzã căsãtoria, iar celor căsãtoriţi le sunt interzise relaţiile dintre soţi;
- afirmã că posedã pe Duhul sfânt şi-l pot da tuturor prin atingere;
- membrii grupului au renunţat la prenume şi se numesc între ei dupã denumirea apostolilor: fratele Petru, fratele Pavel, fratele Ioan etc.
- unii influenţaţi de encratiţi şi vechile secte ruseşti, practică mutilarea pentru a nu se căsãtori (cazurile de la Anina şi Caransebeş);
- atât bãrbaţii cât şi femeile poartã îmbrãcãminte de culoare închisã – de preferinţă neagră. Bãrbaţii poartã şi bãrbi, afirmând că sunt aleşii duhului şi că mustaţa „este descoperitã de Dumnezeu”.

La toate cele trei dizidenţe fundamentaliste, se observã în ultima vreme participarea intensã a unor „bulibaşi” cu întreaga comunitate de ţigani ceea ce prezintã un real pericol pentru unitatea naţionalã specifică românilor de douã milenii. [63]

În cadrul cultului penticostal se manifestã şi alte curente dizidente care, pe plan local, au luat diferite denumiri, cum ar fi:

a. ” Creştinii liberi” – grupare construitã de Para Iosif din Sighetul Marmaţiei, cu aderenţi în judeţele Maramureş, Satu-Mare, Bihor, şi Bistriţa-Nãsãud; [64]

b. ” Misiunea populară liberă” – grupare cu aderenţi în oraşul Cugir, judeţul Alba şi condusã de Henric Matei. Ca specific, gruparea insistã pentru necesitatea celui de

al doilea botez pentru toţi credincioşii; admit ca fiinţă supremã doar pe Dumnezeu şi neagã rolul lui Iisus şi al Duhului Sfânt (sunt antitrinitari); propagã ideea unirii tuturor credincioşilor creştini într-o singură adunare pentru a căpãta forţă şi trãire în disputa cu alţii. Se pare că această grupare are un centru coordanator în Austria. [65]

Indiferent însă de ce denumiri ar purta, toate grupãrile religioase, aparţinând sau rupte de cultul penticostal, manifestã unele trãsãturi comune şi anume au tendinţa de a intensifica viaţa religioasã prin introducerea unor practici de cult religios fanatice, caracterizate prin posturi şi rugãciuniândelungate, extinderea „glosolaliei" şi a prorocirilor sub pretinsa inspiraţie a Duhului Sfânt; toate grupãrile neagã dreptul de supraveghere şi control al statului, acuzã conducerea cultului de „trãdare" a adevăratei credinţe; conducãtorii tuturor grupãrilor dizidente cer aderenţilor să nu folosească mijloacele culturale ale lumii care sunt considerate de către ei satanice, indiferent de forma sub care li s-ar prezenta, să trãiască izolaţi, refuzând orice contact mai ales cu ateii.

Scrieri fundamentale

În dorinţa sa de a se lega direct cu entuziasmul primei comunităţi creştine, penticostalismul a recunoscut autoritatea absolutã a Scripturii în viaţa creştinilor. Biblia este în general cititã într-o perspectivã fundamentalã, cu un interes particular pentru pasajele constând în efuziunea Spiritului, însoţitã de semne şi minuni ca fenomene supranaturale ce însoţesc vestirea Evangheliei. [66]

DOCTRINÃ

Specificul doctrinei penticostale

„Popor penticostal, ascultã vocea Duhului Sfânt. Este o voce liniştitã subţire, blândã, care comunică ſu duhul nostru – ne învaţă, ne conduce, ne corecteazã, ne încurajeazã, ne linişteşte, ne propulseazã, luminându-ne minţile şi dându-ne putere".

Am început expunerea despre doctrina acestui cult cu un îndemn publicat în Word Penticost Magazin, [67] pentru a-l avea drept laitmotiv la cele ce urmează, privind trăsăturile-i specifice:

- Dumnezeu Duhul Sfânt – este locţiitorul Domnului Iisus pe pământ, coborându-Se din cer, de la Tatăl, în ziua de Cincizecime.
- Îngerii – sunt făpturi duhovniceşti create de Dumnezeu, fără păcat şi puse în slujba Sa.
- Diavolul sau Satana – sau „Lucifer al aurorei”, mândrindu-se că este căpetenia îngerilor care

şi-au părăsit locul, a căzut. El înşeală întreaga lume, este ucigător, ispititor, înşelător, pârâtor şi mincinos. El a fost biruit prin jertfa Domnului Iisus Hristos şi moartea Lui şi a îngerilor Lui, este aruncarea în iazul cel de foc şi chinuirea lor în veci (Isaia XIV, 12,14; Iuda VI; Apocalipsa XIII, 9; Evrei II, 14; Matei XXV, 41; Apocalipsa XX, 10).

- Crearea omului şi căderea în păcat – omul a fost creat de Dumnezeu, bun, drept şi liber. El a fost înşelat de satana şi a căzut în păcat.
- Harul lui Dumnezeu – Harul este bunătatea şi dragostea nemărginită a lui Dumnezeu, pe care a arătat-o prin Domnul nostru Iisus Hristos, faţă de cei păcătoşi. Nimeni nu se poate mântui prin propriile sale fapte sau binefaceri şi nici prin faptele legii Vechiului Testament, ci numai prin Harul lui Dumnezeu.
- Pocăinţa – este un ordin al Domnului Iisus. ea înseamnă întoarcerea la Dumnezeu de pe căile rătăcite, căinţa pentru viaţa trăită în păcat şi necunoştinţă de Dumnezeu şi rupere cu păgânitatea şi cu poftele lumeşti.
- Naşterea din nou – Numele acelora care sunt născuţi din nou sunt scrise în Cartea vieţii.
- Iertarea – este un atribut dumnezeiesc, prin care se dovedeşte bunătatea lui Dumnezeu faţă de oameni păcătoşi care s-au întors la El. Pentru ca cel păcătos să poată primi iertarea, trebuie să

mărturisească, să părăsească şi să roage pe

Dumnezeu să-l ierte. Odatã pãcatul iertat, pãcãtosul se simte fericit şi uşurat.

- Sfinţenia – înseamnã despãrţirea cu totul de pãcat şi pus pentru Dumnezeu.
- Rugãciunea – este legãtura directã a omului cu Dumnezeu; totodatã, şi cea mai adâncă expresie a dorinţei dupã El. [68]

BOTEZUL

a. Botezul în apã – este poruncit de Domnul Iisus Hristos. acest botez îl oficiazã pastorii pentru cei care cred. El este un simbol al morţii fãră de pãcat şi al învierii la o viaţă nouã. Oricine crede în Domnul Iisus, potrivit Evangheliei depline, urmeazã a fi botezat în apã, în numele Tatãlui, al Fiului şi al Duhului Sfânt.

Botezul în apã se poate primi înainte şi dupã primirea botezului cu Duhul sfânt. El se oficiazã prin scufundare în apã o singură datã, iar în cazul când prima datã nu s-a oficiat dupã Cuvântul lui Dumnezeu, se poate administra a doua oară.

Copiii credincioşilor se boteazã la etatea când pot să înţeleagã singuri că Domnul Iisus Hristos este Mântuitorul lor personal. Ei sunt admişi la casa de rugãciuni spre a fi binecuvântaţi.

b. Botezul Duhului Sfânt – este îmbrãcarea celor nãscuţi din nou cu putere de sus, pentru ca ei sã poatã rezista ispitelor şi încercãrilor, pe de o parte, iar pe de altã parte, să poatã mãrturişi Evanghelia prin puterea lui Dumnezeu.

Botezul cu Duhul Sfânt se poate primi atât prin punerea mâinilor, cât şi fãră acestea, atât înainte de botezul în apã, cât şi dupã primirea lui. [69]

CINA DOMNULUI

Este al doilea aşezãmânt, ca formã exterioară, în Biserica lui Dumnezeu. Ea este instituitã de însuşi Domnul

Iisus Hristos, prin întemeierea legãmântului nou. Cina Domnului se compune din pâine nedospitã (azimã) şi rodul viţei, nefermentat (vin dulce – must). Cei ce împãrtăşesc din această cinã a domnului trebuie ca mai înainte să-şi facă o amãnunţitã cercetare de sine, căci cel ce mãnâncă şi bea cu nevrednicie, mãnâncă şi bea pentru condamnarea sa. Ea reprezintã jertfa trupului şi vãrsarea sângelui Domnului Iisus Hristos, pentru pãcatele noastre.

Cina Domnului se sãvârseşte ori de câte ori este posibil, fãră deosebire de zi sau datã. Dupã Cina Domnului urmeazã spãlarea picioarelor unul altuia (Matei XXVI, 28; I Corinteni XI, 23 – 29; Ioan XIII, 13 – 17). [70]

- Căsãtoria – este legãtura dintre un bãrbat şi o femeie, prin care cei doi devin un trup. Ei primesc binecuvântarea Bisericii. Cuvântul lui Dumnezeu opreşte legarea în căsãtorie a unui credincios ca altul necredincios.

Se poate dezlega căsãtoria când cealaltã parte a căzut în adulter dovedit. Recãsãtoria este permisã de Cuvântul lui Dumnezeu atunci când unul din cei doi a încetat din viaţă. [71]

- Darurile Domnului

1. *Darurile duhului* – sunt în numãr de nouã, daruri pe care El le împarte credincioşilor, dupã cum voieşte. Darurile duhovniceşti ajutã propovãduirea Evangheliei depline. Nu toţi credincioşii posedã astfel de daruri, însã toţi credincioşii sunt îndemnaţi a le reuni şi a umbla pe calea cea mai aleasã a dragostei;
2. *Vindecãrile divine* – Biblia aratã că bolile sunt urmarea pãcatului. Chiar dacă nu ar fi pãcãtuit cel bolnav, boala este o urmare a căderii primului om. Astfel, vindecarea intră, pentru cei care cred, în acelaşi plan de mântuire ca şi iertarea pãcatelor. De aceea, Biblia prevede că în caz de boalã, credincioşii pot chema pãstorii Bisericii să se roage pentru ei, ungându-i cu „untdelemn în numele Domnului”.

Credincioşii nu au dreptul să se lase consultaţi de

medici, în caz de boalã. Ei sunt datori să se supunã prevederilor sanitare din Biblie (Geneza III, 16; Deuteronom XXVIII, 15 – 62; Matei VIII, 1617; Iacov V, 14 – 15; Marcu II, 15 – 17). [72]

• Biserica lui Dumnezeu – este „adunarea celor chemaţi". În înţelesul Scripturii, ea este universalã şi include în sânul ei toţi credincioşii timpurilor trecute şi prezente... Menirea Bisericii este de a vesti cuvântul lui Dumnezeu şi de a ajuta pe credincioşi să înfãptuiască în viaţa lor roada Duhului Sfânt. În sânul ei, Duhul sfânt îşi desfăşoară lucrarea ca pe timpul apostolilor. [73]

• Slujbele duhovniceşti în Biserică – Biserica a rânduit diferiţi slujitori, care, mãcar că se deosebesc prin serviciul pe care îl fac, aparţin alãturi de ceilalţi credincioşi, aceluiaşi corp spiritual. Dintre aceşti slujitori fac apret pastorii şi diaconii. Cei aleşi în aceste slujbe trebuie să aibã calităţi

deosebite prin care să se distingã de ceilalţi membri. Înainte de a fi trimişi în lucrare, ei trebuie să fie „ordinaţi" prin punerea mâinilor şi prin rugãciune. [74]

• Disciplina în Biserică – Fiecare membru este dator şi obligat de Cuvântul lui Dumnezeu să primească tot felul de îndemnuri, mustrãri şi chiar punere sub disciplinã, în cazul în care se abate de la morala adunării şi de la învăţătura sãnãtoasã a Evangheliei depline. Disciplina nu are alt scop decât să ridice pe cel căzut sufleteşte şi să menţină în Biserică autoritatea moralã. [75]

• Ziua de odihnã – este Duminica, ziua în care s-au adunat la rugãciune creştinii primitivi. [76]

• A doua venire a Domnului Iisus Hristos – Domnul Iisus Hristos, a înviat din morţi şi s-a înãlţat la ceruri, va reveni din nou pe pãmânt, pentru a-şi „rãpi" Biserica şi a o duce în odaia de nuntã, pregãtitã în ceruri.

La arãtarea Domnului, morţii în Hristos vor învia, apoi cei vii care vor fi rãmas, vor fi rãpiţi toţi împreunã cu El, în nori, ca să întâmpine pe Domnul în vãzduh.

Cu aceeaşi sfinţi rãpiţi la ceruri, Domnul Iisus Hristos

va reveni din nou pe pãmânt, unde va întemeia împãrăţia Sa de 1.000 de ani, în acest timp tot pãmântul va fi stăpânit de o pace desãvârşitã, cruzimile şi războaiele vor fi înlãturate. În acest timp, Satan va fi legat. La sfârşitul domniei Domnului Iisus Hristos, de o mie de ani, Satana va fi dezlegat din închisoarea sa şi va căuta din nou să înşele neamurile, căutând să smulgã împãrăţia din mâna Domnului, dar neizbutind va fi aruncat în iazul cel de foc. Dupã aceasta vor învia cei morţi în pãcat; va începe marea judecatã a lui Dumnezeu, când toate neamurile vor fi adunate să fie judecate şi să-şi primească fiecare om răsplata, dupã binele sau răul pe care l-a făcut când trãia în timp. Drepţii vor merge la viaţa veşnică, iar nelegiuiţii la chin veşnic. Dupã judecatã, Dumnezeu va crea un cer nou şi un pãmânt nou, în care va locui neprihãnirea, va începe viaţa veşnică. [77]

• Autoritatea statului – este rânduitã de Dumnezeu, pentru pãstrarea ordinii şi liniştii publice.

şi pentru conducerea ţării şi binele poporului. „Cine se împotriveşte, se împotriveşte poruncii lui Dumnezeu”. Credincioşii plãtesc impozitele şi taxele care le cad în sarcinã şi satisfac stagiul militar în orice timp. Credinţa lor nu-i împiedică să fie în slujba statului. [78]

• Jurãmântul – este acceptat în faţa instanţelor judecãtoreşti şi în faţa instanţelor militare. Sunt cu desãvârşire interzise orice fel de jurãminte în afară de cele cerute de autorităţi, fiind declarate

şi socotite ca jurãminte deşarte. [79]

Cele mai sus prezentate sunt înscrise şi în Mãrturisirea de credinţă a cultului penticostal, dar ceea ce este cu adevărat specific „pocãiţilor” fundamentalişti este „Revelaţia deschisã” adică „legãtura” lor directã cu duhul şi legat de aceasta, vorbirea în limbi (glosolalia) şi tâlcuirea celor „descoperite” în aceste momente. [80]

• Revelaţia deschisã: – constã de fapt în negarea activităţii Mântuitorului, pe de o parte, iar pe de alta, limitarea slujirii Sale. Ei consideră pe Duhul Sfânt

creatură, nu o forţă, o putere sau o influenţă a unei persoane. „El este o fiinţă care posedã un corp spiritual la fel ca Dumnezeu – Tatãl”. Duhul sfânt posedã în nume personal. El nu este „Duh Sfânt” ca şi când ar fi vorba de o singură parte a divinităţii, sau o energie oarecare a Dumnezeirii. „Duhul Sfânt posedã însuşiri personale...”. El îşi desfăşoară activitatea în vremea noastră cum făcea şi cu secole în urmã. El se descoperă nu numai comunităţii ci şi fiecãrui credincios în parte. Îi învaţă să grãiască în limbi strãine, îi învaţă cum să se roage.

„Spiritul” credincioşilor trebuie lãsat liber să se roage lui Dumnezeu dupã cum inspiră Duhul Sfânt. Ca persoanã Duhul Sfânt îndeplineşte urmãtoarele funcţii:

— Învaţă (Luca XII, 12; Ioan XIV, 26);

— Vorbeşte (Matei X, 20; Marcu XIII, 11);

— Mijloceşte pentru credincioşi (Romani VIII, 26 – 27);

— Inspiră (II Petru I, 21);

— Convinge de pãcat (Ioan XVI, 7 – 8). Duhul Sfânt mai prezintã o triplã importanţă:

a.” El este o parte din revelaţia divinã, care a transmis Biblia în calitate de autor al ei”;

b. El este în perioada actualã cel care face legãtura între cer şi pãmânt;

c. El este cel care administreazã problemele Bisericii pe care o pregãteşte spre a o înfăţişa înaintea lui Iisus Hristos la a doua venire”. [81]

Astfel grupurile penticostale având permanent pe Duhul sfânt cu ei, „retrãiesc” clipe binecuvântate, ca primii creştini în „odaia cea de sus” (Fapte I, 3). Simbolurile Duhului Sfânt sunt cuprinse în paginile Bibliei. F.E. Marsh grupeazã simbolurile comparându-le cu:

1. Natura neînsufleţitã: aer, apã, pãmânt, ulei, vin, sare, arvunã, sigiliu;

2. Natura animalã: porumbel;

3. Viaţa noastră şi însuşiri umane: Degetul lui Dumnezeu, pastorul, numãrul şapte, avocat, voce,

frumuseţe, nevinovăţie, rãbdare, sinceritate;

Duhul Sfânt este socotit de fundamentalişti secretul tuturor binecuvântãrilor:

1. Respiraţia: vântul, secretul vitalităţii – viaţa;
2. Roua: apa, ploaia, secretul satisfacţiei – setea; frumuseţea, flori, fertilitate, recolte;
3. Uleiul: secretul bucuriei – fericire;
4. Focul: secretul luminii – cunoştinţa, căldura – dragostea, puterea – cucerirea.

Duhul Sfânt face ca din inima credincioşilor să curgã adevărate râuri de apã vie (Ioan, VII, 38). Adepţii „pocãiţi" despart conlucrarea Sfintei Treimi, izoleazã pe Sfântul Duh de calitatea de „mângâietor".

Faţă de aceasta, învăţătura ortodoxã a fost clară întotdeauna: prin Iisus Hristos s-a încheiat descoperirea directã a lui Dumnezeu. „Revelaţia supranaturalã – peste înţelegerea noastră – s-a încheiat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, iar Revelaţia naturalã tot prin El, fiind noul Adam, om desãvârşit – fãră pãcat – şi Dumnezeu adevărat. [82]

DARUL FELURITELOR LIMBI

Penticostalii afirmã următoarele:

- Vorbirea omenească este o emanaţie a spiritului omenesc, graiul omenesc se deosebeşte de toate manifestãrile celorlalte veţuitoare. Structura ordonatã a limbajului a făcut posibilã întocmirea unor studii gramaticale care au descoperit legi precise ce stau la baza fiecãrei limbi. Graiul izvorăşte din adâncul fiinţei omului. Tot în acest spirit aşeazã Duhul Sfânt darul feluritelor limbi, ca semn iniţial al botezului cu Duhul Sfânt.

Prin „darul" feluritelor limbi, se înţelege, vorbirea supranaturalã prin care adeptul pocãit „înzestrat" cu acest dar, vorbeşte într-o limbã pe care niciodată nu a învăţat-o; ea este o vorbire a Duhului Sfânt. El simte prezenţa puterii

lui Dumnezeu, ca efectul unui curent electric, însoţit însã de o bucurie dulce care îi inundã întreaga fiinţã. Această stare de înãlţare sufletească provoacă în viaţa credinciosului schimbãri morale profunde.

Darul vorbirii în diferite limbi se manifestã prin intermediul duhului nostru, care întrebuinţeazã organele vocale ca exprimare. Exprimarea se poate face fie într-o limbã omenească, cunoscutã de cineva dintre ascultãtori, fie necunoscutã. Ea poate fi şi o limbã necunoscutã pe pãmânt (o limbã moartã, care nu se mai vorbeşte); mai poate fi şi o limbã „îngerească”:

1. Este un semn personal al botezului cu Duhul Sfânt şi o dovadã a primirii lui;
2. Îi oferă posibilitatea de a se ruga, de a lãuda pe Dumnezeu, „cu Duhul”, realizând rugãciuni la cel mai înalt grad de pãrtăşie cu Dumnezeu;
3. Se zideşte pe sine printr-o proaspãtã întâlnire cu Domnul;
4. Este un semn pentru alţii, fiind însoţit de tãlmãcirea sub ungerea Duhului. [83]

3. Darul tãlmãcirii limbilor – tãlmãcitorul rosteşte la început primele cuvinte ale interpretării; pe mãsură ce va vorbi va primi şi restul tãlmãcirii. Deci, tãlmãceşte nu ceea ce gândeşte el sau presupune că ar trebui spus, ci ceea ce primeşte de la Domnul prin darul tãlmãcirii.

Realitatea şi înţelegerea glosolaliei. A existat în primele veacuri şi se transmite şi astãzi, dar numai prin darurile Sfântului Duh prin Sfintele Taine şi îndeosebi prin Taina Mirungerii.

Limbile „grãite” de posedaţi nu sunt altceva decât nişte bolboroseli ce produc ilaritate, milã şi compãtimire şi multe altele. [84]

Practica religioasã

Cea mai mare libertate domneşte în organizarea reuniunilor penticostale. Cina Domnului şi Botezul (în general prin scufundare şi fiind rezervat doar adulţilor) fiind pur simbolice, citirea Bibliei

şi rugãciunea (înţelegându-se şi „rugãciune în limbi”)

ocupã locul primordial şi abundã deseori în manifestãri extatice. Comunităţile penticostale mai vechi au adaptat un embrion de liturghie. [85]

Mijloace de propagare şi difuzare a cultului

Pe lângã numeroasele cărţi specifice cultului venite din Vest şi difuzate prin intermediul bibliotecilor creştine „Emanuel” deschise în mai toate oraşele mari, la noi cultul penticostal pe lângã vechile apariţii şi aici amintim:

- revista lunară „Buletinul Cultului Penticostal” – care apare neîntrerupt din anul 1953 sub conducerea unui comitet;
- numeroase cărţi de cult:

— „Harfa Bisericilor lui Dumnezeu”, ajunsã la a 9-a ediţie, Bucureşti 1992;

— „Îndrumãtorul pastorului”, Bucureşti 1976;

— „Biserica lui Dumnezeu cea Apostolică”, Bucureşti 1980;

— „Zidind pe temelii trainice” Bucureşti 1993.

- mãrturii de doctrinã penticostalã:

— „Pneumatologia”, Bucureşti 1976, au apărut şi nenumãrate traduceri dupã autori penticostali strãini;

— „Hristos şi Biserica Sa”, de Hamilton Smith;

— „Duhul este o Persoanã Divinã”, de H.L. Heijkoop, etc.

În afară de acestea menţionãm nenumãrate cărţi de cântãri religioase şi reviste pentru tineretul penticostal şi nu numai:

— „Flacãra Rusaliilor”, Arad (Sebiş) 1990, etc. [86]

Critica din punct de vedere ortodox a practicilor şi doctrinei penticostale

Dupã cum am vãzut mai sus, din punct de vedere dogmatic, penticostalii nu se deosebesc de celelalte erezii protestante. Se deosebesc numai prin aceea că, precum susţin ei, primesc un botez deosebit al Duhului Sfânt, între care acela al grãirii în limbi, cum am arãtat. Dar toate celelalte secte evanghelice îi socotesc eretici.

Vom încerca în cele ce urmează să dãm la iveală rãtãcirile penticostalilor în raport cu adevărul ortodox în scopul întăririi celor care, poate din neştiinţă, sunt primejduiţi să cadã în cursele acestei erezii.

- Ce cred penticostalii despre darurile Duhului Sfânt?

Ei susţin că existã douã botezuri: botezul cu apã şi botezul cu Duhul Sfânt. Cred şi învaţă că nu toţi creştinii au Duhul Sfânt chiar dacă au fost botezaţi cu apă. Se vede aceasta din faptul că cine a primit Duh Sfânt a primit şi daruri speciale, între care, îndeosebi, darul grãirii în limbi. [87]

- Ce ne învaţă Sfânta Scriptură?

Existã un singur botez „în apã şi în Duh".

Domnul Hristos. Vorbind Domnul lui Nicodim despre naşterea de sus a omului, zice: „Amin, amin zic ţie; dacă cineva nu se naşte din apă şi din Duh, nu poate intra în împãrăţia lui Dumnezeu" (Ioan III, 5). Şi arãtând ceea ce urmeazã din aceasta, adaugã: „Cel nãscut din trup trup este şi cel nãscut din Duh duh este" (Ioan III, 6). Aici, Domnul învaţă pe Nicodim că omul, de la început, când se boteazã, primeşte pe Duhul Sfânt. Nu existã două botezuri deosebite: unul cu apã şi unul cu Duhul Sfânt.

Sf. Apostol Pavel, scriind către Corinteni, zice: „Pentru că într-un Duh ne-am botezat noi toţi, ca să fim un singur trup, fie iudei, fie elini, fie robi, fie liberi şi toţi la un Duh ne-am adãpat" (I Cor. XII, 13).

Aici Ap. Pavel accentuează că toţi Corintenii erau botezaţi cu apã şi cu Duh.

- Tot omul care crede drept are Duhul înfierii

Apostolul Pavel susţine că omul nu poate primi înfierea fãră Duhul Sfânt: „Pentru că n-aţi primit iarăşi un duh al robiei, spre temere, ci aţi primit Duhul înfierii, prin care strigãm: Avva! Pãrinte!". „Şi, pentru că sunteţi fiii, a trimis Dumnezeu pe Duhul Fiului Sãu în inimile voastre, care strigã: Avva, Pãrinte!" (Gal. IV, 6)

Apostolul Pavel scrie că tot credinciosul are pe Duhul

Sfânt: „Numai aceasta voiesc să aflu de la voi: Din faptele Legii aţi primit voi Duhul său din ascultarea credinţei?” (Gal. III, 14). „Ca prin Hristos Iisus să vină la neamuri binecuvântarea lui Avraam, ca să primim prin credinţă făgăduinţa Duhului” (Gal. III, 15).

„Că Dumnezeu nu ne-a dat duhul temerii, ci al puterii şi al dragostei şi al înţelepciunii” (II Tim.

I, 7).

„Comoara cea bună ce ţi s-a încredinţat, păzeşte-o cu ajutorul Duhului Sfânt, care sălăşluieşte

Întru noi” (II Tit. I, 14).

„El ne-a mântuit, nu din faptele cele întru dreptate, săvârşite de noi, ci după a Lui îndurare, prin baia naşterii celei de a doua şi prin învoirea Duhului Sfânt, pe care L-a vărsat peste noi din belşug, prin Iisus Hristos Mântuitorul nostru”. (Tit. III, 5 – 6).

- Cine nu are Duhul Sfânt nu aparţine lui Hristos

Cuvântul lui Dumnezeu arată hotărât că cine nu are pe Duhul Sfânt nu aparţine lui Hristos.

Sfântul Apostol Pavel: „Dar voi nu sunteţi în carne, ci în Duh, dacă Duhul lui Dumnezeu locuieşte în noi. Iar dacă cineva nu are Duhul lui Hristos, acela nu este al Lui”. (Rom. VIII, 9).

Sfântul Apostol Ioan: „Cel ce păzeşte poruncile Lui. rămâne în Dumnezeu şi Dumnezeu în el;

şi prin aceasta cunoaştem că El rămâne în noi, din Duhul pe care ni L-a dat”. (I Ioan III, 24). [88]

- Ce mărturii aduc penticostalii?

1. Pe creştinii din Samaria

Ei aduc ca temei un fapt care s-a petrecut în Samaria. Diaconul Filip coboară în Samaria şi propovăduieşte cuvântul lui Dumnezeu. Mulţi samarieni cred şi se botează. Faptul acesta îl cunoaşte Biserica Ierusalimului şi trimite pe Apostolii Petru şi Ioan, care, după ce au coborât acolo, s-au rugat.

şi toţi credincioşii, care fuseseră botezaţi în numele lui Iisus, au primit îndatã Duhul Sfânt.

Acest fapt îl invocă penticostalii pentru ca să ne spunã că unul este botezul cu apã şi altul cu Duhul Sfânt. Dar să vedem cum relateazã acest fapt cartea Faptele Apostolilor.

„Iar apostolii din Ierusalim, auzind că Samaria a primit cuvântul lui Dumnezeu, au trimis la ei pe Petru şi pe Ioan; care, coborând, s-au rugat pentru ei, ca să primească Duhul Sfânt. Căci nu se pogorâse încă peste niciunul din ei, ci erau numai botezaţi în numele Domnului Iisus” (Fapte VIII, 14 – 16). [89]

2. Pe creştinii din Efes

Un alt temei pe care-l invocă penticostalii este faptul petrecut în Efes. Aici, mulţi dintre efeseni fuseseră botezaţi, dar nu primiseră Duhul Sfânt. Faptul acesta s-a petrecut cu Apollo în Efes.

„Şi pe când Apolo era în Corint, Pavel, dupã ce a strãbãtut pãrţile de sus, a venit la Efes. Şi gãsind câţiva ucenici, a zis către ei: Oare aţi primit Duhul Sfânt când aţi crezut? Iar ei au zis către el: dar nici n-au auzit că este Duh Sfânt. Şi el ia întrebat: Dar în ce v-aţi botezat? Ei au răspuns: În botezul lui Ioan. Iar Pavel a zis: Ioan a botezat cu botezul pocãinţei, spunând poporului să creadã în

cel ce avea să vinã dupã el, adică în Iisus Hristos. Şi auzind ei, s-au botezat în numele Domnului Iisus.

Şi punându-şi Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt a venit peste ei şi vorbeau în limbi şi proroceau” (Fapte. Ap. XIX, 1 – 6).

De aici şi argumentul susţinut de penticostali prin care vor să arate că unul este botezul cu apã

şi altul botezul cu Duhul Sfânt.

Acest fapt însã se întoarce împotriva lor, deoarece aceşti efeseni pe care îi întâlnise Apostolul Pavel nu erau nici botezaţi. Botezul pe care îl primiseră nu era cel creştinesc, ci era doar botezul lui Ioan. Numai dupã ce au fost botezaţi în numele lui Iisus, îndatã ei au primit Duhul

Sfânt. [90]

• Penticostalii susţin darul vorbirii în limbi

La începutul lucrării am arãtat cum se prezenta vorbirea în limbi în Biserica primară. În cuvântul lui Dumnezeu avem trei arãtãri publice:

— Prima manifestare a fost la ucenici în ziua cincizecimii iudeilor, consemnatã în Faptele Apostolilor II, 1 – 4

— A doua manifestare în comunitatea creştinã din Samaria prin intermediul apostolilor Petru şi Ioan arãtatã în Fapte, VIII, 14 – 17.

— A treia manifestare în publică a Cincizecimii a fost atunci când Apostolul Petru a fost chemat de către pretorul roman Corneliu ca să vorbească. În timp ce Petru vorbea către pãgâni, fãră ca aceştia să fie botezaţi, fãră să-şi fi pus mâna pe ei, li s-a dat darul grãirii în limbi. (Faptele Apostolilor, X, 44 – 46)

Dar ce vor să arate toate aceste manifestãri publice ale Duhului Sfânt? Iudeii socoteau că atât Mesia, cât şi plinirea Duhlui Sfânt aparţin exclusiv numai lor: „Iar credincioşii tãiaţi împrejur care veniseră cu Petru, au rãmas uimiţi, pentru că Darul Duhului Sfãnt s-a vãrsa şi peste neamuri”. (Fapte. Apost. X, 45)

Domnul Hristos a venit arãtând prin aceste lucrãri că mântuirea nu este un privilegiu al iudeilor. „Oare Dumnezeu este numai al iudeilor? Nu şi al pãgânilor? Da, şi al pãgânilor”. (Rom. III, 2 a), zice Apostolul Pavel. Vine Dumnezeu şi îmbrăţişeazã toatã lumea, toate popoarele. aceasta se vede din revãrsarea publică a Duhului Sfânt peste cele trei popoare reprezentative: iudeii, samarienii şi pãgânii. Altãdatã, Apostolul Petru, în ziua Cincizecimii a zis către mulţimea iudeilor: „Căci vouã vă

este datã fãgãduinţa şi copiilor voştri şi tuturor celor de departe pe oricăţi îi va chema Domnul Dumnezeul nostru”. (Fapte. Apost. II, 39) [91]

• Punctul de vedere ortodox

Dupã aceste considerente penticostalii susţin că

dovada Duhului Sfânt este grãirea în limbi. Nicãieri în Noul Testament nu se spune că toţi credincioşii vorbeau în limbi. Dimpotrivã, avem mãrturii că nu toţi primeau darul grãirii în limbi. Scrie Sfântul Apostol Pavel: „Oare toţi vorbesc în limbi?” (I Cor. XII, 30).

Când au crezut cei trei în ziua Cincizecimii, nu se spune că au primit darul grãirii în limbi (Fapte. Apost. II, 38). De asemenea, mai târziu, când au crezut un numãr de credincioşi, nu se spune că au primit darul grãirii în limbi. (Fapte. Apost. IV, 4). La fel se întâmplã şi cu Lidia şi cu temnicerul din Filipi (Fapte. Apost. IV, 4).

Mai târziu, Pavel scrie despre Crispus, mai marele sinagogii: „Dar Crispus, mai marele sinagogii, a crezut în Domnul împreunã cu toatã casa; şi mulţi dintre corinteni, auzind, credeau şi se botezau” (Fapt. Ap. XVIII, 8). Nici aici nu se spune că toţi aceştia au primit darul grãirii în limbi.

Penticostalii vorbesc în limbi în toate adunãrile pe care le fac. Apostolul Pavel spune că darul grãirii este dat ca semn pentru necredincioşi şi nu pentru credincioşi. El scrie: „Fraţilor, nu fiţi copii la minte. Fiţi copii când e vorba de răutate. La minte însã fiţi desãvârşiţi”. În Lege este scris: „Voi grãi acestui popor în alte limbi şi prin buzele altora şi nici aşa nu vor asculta de mine”, zice Domnul. „Aşa că vorbirea în limbi este semn nu pentru cei credincioşi ci pentru cei necredincioşi” (I Cor. XIV, 2022). [92]

Grãirea în limbi, precum şi orice alt dar al Duhului Sfânt nu trebuie să fie folosit fãră rost şi pentru îngâmfare. De aceea scrie Sfântul Apostol Pavel: „Mulţumesc Dumnezeului meu că vorbesc în limbi mai mult decât voi toţi; dar, în Biserică, vreau să grãiesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca să învăţ şi pe alţii, decât zece mii de cuvinte într-o limbã strãinã” (I Cor. XIV, 18 – 19). „Deci dacă s-ar aduna Biserica toatã laolaltã şi toţi ar vorbi în limbi nu vor zice oare că sunteţi nebuni?” (I Cor. XIV, 23). [93]

Sfântul Pavel, în şirul darurilor Sfântului Duh, punea grãirea în limbi în locul cel din urmã. „Şi fiecãruia se dă

prin Duhul Sfânt cuvânt de înţelepciune, iar altuia, dupã acelaşi Duh credinţă, iar

altuia darul vindecării intru acelaşi Duh; unuia faceri de minuni, iar altuia prorocie; unuia deosebirea duhurilor, iar altuia felurite limbi şi altuia tãlmãcirea limbilor” (I Cor. XII, 7 – 11). „Şi pe unii i-a pus Dumnezeu în Biserică; întâii apostoli, al doilea proroci, al treilea învăţători; apoi pe cei ce au darul de a face minuni; apoi darurile vindecãrilor, ajutorãrile, cârmuirile, felurile limbilor: „ (I Cor. XII, 28).

Dupã cum se vede în aceste douã locuri, Sfântul Apostol aşează grãirea în limbi la sfârşitul tuturor darurilor. [94]

• Rãstãlmãcirile penticostalilor

Aceşti rãtãciţi strãduindu-se să arate că vorbirea în limbi este primul dar pe care Duhul

Sfânt l-a dat în Biserică şi pe care ei îl continua acum, rãstãlmãcesc multe locuri în Sfânta Scriptură şi anume:

— Aduc mãrturie prorocirea lui Ioil:

„Iar în zilele din urmã, zice Domnul, voi tuturor a din Duhul Meu peste tot trupul şi fii voştri şi fiicele voastre vor proroci şi cei mai tineri ai voştri vor vedea vedenii şi bãtrânii voştri visuri vor visa. Încă şi peste slugile Mele şi peste slujnicele Mele voi turna în zilele acelea din Duhul Meu şi vor proroci”. (Fapte Apost. II, 17 – 18).

Prorocirea de faţã o menţionează penticostalii pentru a îndreptăţi harismele şi vorbirea în limbi. Dar aici trebuie să avem în vedere un amãnunt. Prorocirea lui Ioil vorbrşte despre zilele cele din urmã. Trebuie să nu se scape din vedere că atunci când prorocii Vechiului Testament vorbeau despre zilele cele din urmã, vorbeau cel mai adesea despre zilele venirii lui Mesia. Multe locuri din Vechiul Testament, care vorbesc despre zilele din urmã se referă la prima venire a Domnului. (Gen. 49,1; Isaia II, 2; Daniil II, 28; şi multe altele).

Profeţia lui Iosif pe care o invocă penticostalii conţine

douã prorocii:

— Una despre revãrsarea Duhului Sfânt, care a avut loc în ziua Cincizecimii, şi alta care se referă la faptele ce se vor întâmpla la a doua venire a Domnului.

Prorocia, în continuare, zice: „Soarele se va schimba în întuneric şi luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului cea mare şi strãlucitã” (Fapt. Ap. II, 20).

Prima parte a prorociei lui Ioil s-a împlinit în ziua Cincizecimii. Mulţimilor – care, în ziua Cincizecimii, se îndoiau de cele ce vedeau că se întâmplã – Apostolul Petru le răspunde:

„Aceştia nu sunt beţi, cum ni se pare nouã, căci este al treilea ceas din zi”. Ci aceasta este cea ce s-a spus prin prorocul Ioil: „Şi în zilele cele din urmã, zice Domnul, voi turna din Duhul meu...” (Fapt. Ap. II, 15 – 16).

Apostolul Pavel explică mulţimii că ceea ce se întâmplã a fost prorocit de prorocul Ioil şi că se împlineşte în acele zile. Dar când o prorocie s-a împlinit nu se mai repetã [95]. Vom aduce în sprijinul acestei afirmaţii, câteva prorocii care s-au împlinit şi nu mai este cazul să se împlinească în viitor.

1. Cea despre naşterea Domnului din Fecioară

„Iatã, Fecioara va avea în pântece şi va naşte Fiu ţi se va chema numele lui Emanoil”. (Mat. I, 23). Aceasta dupã cum ştim s-a împlinit.

2. Patria lui Mesia

„Şi tu Betleeme, pãmântul lui Iuda, nu esşti nicidecum cel mai mic între căpeteniile lui Iuda, căci din tine va ieşi Conducãtorul, care va paşte pe poporul Meu Israil”. (Mat. II, 6). Şi această prorocire s-a împlinit şi nu se va mai repeta în viitor.

3. Omorârea pruncilor în Betleem

„Glas în Roma s-a auzit, plângere şi tânguire multã: Rahila îşi plânge copii şi nu voieşte să se mângâie, pentru că nu sunt”. (Mat. II, 18). S-a împlinit şi aceasta, nu se va mai repeta.

4. Ioan înaintemergãtorul

„El este acela despre care a zis prorocul Isaia: Glasul celui ce strigã în pustie: pregãtiţi calea Domnului, drepte faceţi cărãrile Lui”. (Mat. III, 3).

5. Intrarea Domnului în Ierusalim

„Spuneţi fiicei Sionului: Iatã Împãratul tãu vine la tine blând şi şezând pe o asinã, pe mânz, fiul celei de sub jug”. (Mat. XXI, 5).

Toate aceste prorociri s-au împlinit exact în zilele lui Mesia şi nu se mai pot repeta în viitor. Exact aşa şi cu prorocirea lui Ioil care se referă la vãrsarea Duhului Sfânt în ziua Cincizecimii; ea s-a împlinit, precum am vãzut, în zilele Sfinţilor Apostoli.

Fãră dreptate deci, penticostalii invocă această prorocire, pentru a susţine vorbirea în limbi. Un alt text pe care-l rãstãlmãcesc penticostalii se aflã la Sfântul Evanghelist Marcu.

„Iar celor care vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu draci vor izgoni, în limbi noi vor grãi, şerpi vor lua în mâini şi chiar de vor bea ceva dãtãtor de moarte, nu-i va vãtãma, peste bolnavi îşi vor pune mâinile şi se vor face sãnãtoşi”. (M[. XVI, 17 – 18).

Aici, Domnul vorbeşte despre semnele pe care le vor face credincioşii, între care pomeneşte şi de vorbirea în limbi. Enumeră cinci semne. De ce dar penticostalii se opresc numai la semnul grãirii în limbi şi nu şi la celelalte? Poate susţin că fac minuni şi izgonesc draci! Toate acestea însã sunt îndoielnice, pentru că la o adunare a penticostalilor s-a întâmplat un lucru foarte tragic. În timpul adunării, s-a ridicat un proroc harismatic şi a zis: „Acestea zice Domnul: Pe sora noastră care suferă de cancer o vindecă Domnul”. Şi îndatã cei de faţă au strigat: „Aliluia, Aliluia, slavã Domnului!” Rezultatul? A doua zi sora a murit. [96]

Dacă într-adevăr au darurile pe care le pomeneşte Domnul, în lume, în mijlocul societăţii se aflã sute de îndrãciţi, mulţi orbi, mulţi paralitici. Să meargã să-i vindece în public, mãcar unul dintre aceştia, cum au făcut

Apostolii. Au ocazia să adeverească ceea ce susţin. Să meargã la Sfântul Serafim, la Sfântul Antonie şi să-i vadã cum scot ei pe draci. De ce, din toate aceste daruri, s-au oprit numai la grãirea în limbi şi numai despre aceasta vorbesc?

De aici înţelegem că, în tema grãirii în limbi, se ascunde o înşelãciune, pe care noi o vom arãta. Un alt loc pe care îl rãstãlmãcesc penticostalii este la Sfântul Apostol Pavel: „Nimeni nu poate să zică: Domn este Iisus decât în Duhul sfânt". (I Cor. XII, 3). Ei susţin că, de vreme ce cheamã numele Domnului potrivit cu cuvântul Apostolului, şi numai acest lucru aratã că au pe Duhul Sfânt.

Aici, Apostolul Pavel nu înţelege numai simpla chemare a numelui Domnului, ci recunoaşterea că Hristos este Domn şi Dumnezeu. Dar acest lucru se face prin descoperirea Duhului Sfânt.

Numele Domnului, aşa simplu, poate fi chemat de oricine. Domnul adevereşte că şi oamenii pãcãtoşi şi necredincioşi vor folosi numele lui, ca să înşele pe alţii. „De ce îmi ziceţi Doamne, Doamne şi nu faceţi ceea ce ziceţi?" (Luca VI, 46). „Doamne, Doamne, deschide-ne nouã! Şi El, răspunzând, vă va zice vouã: Nu vă ştiu de unde sunteţi". (Luca XIII, 25).

De altfel, şi astãzi, mulţi eretici cheamã numele lui Dumnezeu. Aceasta, desigur, nu înseamnã că au Duhul Sfânt. Aşa este cazul şi cu penticostalii. [97]

• Ce limbi vorbesc penticostalii

Ceea ce ei numesc limbi nu sunt decât nişte cuvinte strãine, fãră legãtură şi înţeles, nu alcãtuiesc o vorbire precisã. Dar oare în felul acesta vorbeau Apostolii în zilele Cincizecimii? Ce ne spune cartea Faptele Apostolilor? „Şi iscându-se vuietul acela, s-a adunat mulţimea şi s-a tulburat, căci fiecare îi auzea pe ei vorbind în limba sa". (Fapte. Apost. II, 6). Aici, ni se spune că fiecare auzea pe Apostoli vorbind în limba sa mãririle lui Dumnezeu. Şi adaugã: „Şi erau uimiţi toţi şi se minunau zicând: iatã, nu sunt aceştia care vorbesc toţi galileeni? Şi cum auzim noi

fiecare limba noastră în care ne-am nãscut?” (Fapte. Apost. II, 7 – 8)

Toţi se minunează şi adeveresc că fiecare îi aude pe Apostoli vorbind în limba sa maternã. Să nu uitãm că în acea zi erau adunaţi la Ierusalim evrei din toatã lumea şi că cei mai mulţi nu cunoşteau limba ebraică şi vorbeau limba poporului în care se nãscuseră şi unde trãiau. Dacă toţi ar fi vorbit limba evreiască nu era motiv ca Apostolii să vorbească în limbi strãine. Exista deci o pricinã temeinică pentru ca Duhul Sfânt să dea darul grãirii în limbi.

Dar la penticostali se întâmplã acest lucru ciudat. Vorbesc în limbi nu la alte limbi şi la alte neamuri ci la cei ce vorbesc aceeaşi limbã. Şi atunci se pune întrebarea: De ce aceste fraze zadarnice şi neînţelese, pe care nu le înţelege nimeni din cei ce le aud?! Nu cumva scopul este impresionarea şi înşelarea auditoriului?

Şi mai important este faptul că atunci când dascãlii lor harismatici, cum îi numesc ei, suedezi şi americani, îi viziteazã şi vorbesc în adunãrile lor, este nevoie de tãlmãcire. Şi niciunul dintre ei nu a vorbit româneşte, chiar dacă era harismatic şi avea darul grãirii în limbi. Ia să ne închipuim că Apostolii vorbeau cu tãlmaci în ziua Cincizecimii! Ar fi fost curatã înşelãtorie.

De asemenea, pe misionarii pe care îi trimit penticostalii în ţări strãine, îi învaţă mai întâi în

şcoli ca să vorbească limba poporului la care sunt trimişi. Cei care merg la adunãrile penticostalilor, constatã că limbile pe care ei le vorbesc sunt fãră legãtură, fãră înţeles şi seamãnã mai degrabă cu limbile babilonice decât cu limbile cincizecimii, deoarece sunt alcãtuite din fraze din diferite limbi, fãră sens şi nu spun nimic pe înţeles. Creează mai degrabă emoţie decât unitate. [98]

- Vorbirea în limbi nu este îngãduitã femeilor

Un fapt care se observã în adunãrile lor este că femeile au întâietate la grãirea în limbi. Dar cuvântul lui Dumnezeu este mai mult decât categoric în această privinţã. Apostolul Pavel scrie:

„Ca în toate Bisericile Sfinţilor, femeile voastre să tacă în Biserică, căci lor nu le este îngãduit să vorbească ci să se supunã, precum zice şi Legea”. (I Cor. XIV, 34); „căci este ruşinos ca femeile să vorbească în Biserică”. (I Cor. XIV, 35).

Şi în timp ce în adunãrile penticostalilor femeile au capul acoperit (broboadã), gura şi limba lor nu se supun cuvântului lui Dumnezeu. Acoperãmântul capului este semn de supunere şi de tãcere, şi nu de neorânduialã în Biserică. [99]

• Cum se explică faptul grãirii în limbi astãzi

Cum s-ar explica faptul grãirii în limbi în vremea noastră? E vorba de o nouã Cincizecime sau de un nou Babel?

Vorbirea în limbi se vede nu numai în adunãrile penticostalilor, ci şi la alte grupãri, la mahomedani, la indieni, spiritişti, mormoni, vizionari care aparţin de diverse religii şi învăţături. Cum e posibil ca toate acestea să fie atribuite Duhului Sfânt, când aceştia care vorbesc în limbi aparţin unor religii strãine sau potrivnice adevărului şi învăţăturilor credinţei?

Să nu uitãm că diavolul este cel mai mare înşelãtor. Se preface în apostol, proroc şi slujitor al lui Dumnezeu (II Cor. XI, 14). Se poate preface încă şi în înger luminos. De fapt el este primul care a folosit grãirea în limbi când a vorbit primilor oameni prin mijlocirea şarpelui. De aceea Sfântul Apostol Ioan porunceşte: „Iubiţilor nu credeţi oricãrui duh, ci cercetaţi duhurile dacă sunt de la Dumnezeu!” (I În IV, 1)

De aici rezultã concluzia că nu Duhul Sfânt este Cel care vorbeşte la toţi aceştia, ci un alt oarecare duh, care urmãreşte să înşele pe oameni, precum zice Sfântul Pavel: „... luând aminte la duhurile cele înşelãtoare şi la învăţăturile dracilor”. (I Tim. IV, 1).

Dacă penticostalii ar avea darul grãirii în limbi precum îl aveau Apostolii în ziua Cincizecimii, ar trebui ca lumea întreagã să fie uimitã de acest fapt, aşa cum s-a întâmplat în zilele Apostolilor. Dimpotrivã, realitatea este

alta, aşa-zisa biserică a penticostalilor nu este una, ci mai multe şi diferite.

cu multe deosebiri, care se acuzã şi se judecă reciproc, fiecare zicând că ea este cea adevăratã şi că celelalte sunt mincinoase. [100]

Penticostalii nici nu sunt biserică, ci o adunare, pentru că Biserica este una, pe când penticostalii sunt mai multe şi fiecare dintre ele îşi revendică titlul de biserică adevăratã.

Domnul şi Sfânta Scriptură recunosc ca adevăratã Biserică, Biserica Ortodoxã, Biserica Pãrinţilor care porneşte de la Sfinţii Apostoli, se continuã cu Pãrinţii Apostoli şi se întăreşte pe milioanele de martiri şi de sfinţi, care au udat cu sângele lor arborele credinţei.

Dacă biserica penticostalilor îşi are începutul în ziua Cincizecimii, să ne arate un martir de-al lor. Dar nu existã niciunul, de vreme ce istoria lor nu trece de o sutã de ani.

- Alte rãtãciri ale penticostalilor

Penticostalii, ca şi alte secte, resping Sfânta Tradiţie, Sfintele Taine şi însăşi Taina Sfintei Euharistii. Nu cinstesc pe Maica Domnului şi pe Sfinţii Bisericii şi mai ales sunt lipsiţi de succesiunea apostolică. Prin toate acestea ei se aflã în rândul ereticilor şi sunt despãrţiţi de Biserică.

În continuare vom cerceta pe rând toate cele mai sus prezentate.

1. Sfânta Tradiţie

Izvoarele adevărului dumnezeiesc sunt douã: Sfânta Tradiţie şi Sfânta Scriptură. Penticostalii

şi evangheliştii neagã Sfânta Tradiţie.

Ce ne spune Sfânta Scriptură: „Staţi neclintiţi şi ţineţi predaniile pe care le-aţi învăţat, fie prin cuvânt, fie prin epistola noastră”. (II Ter. II, 15).

Evanghelia, mai întâi a fost propãvãduitã verbal, ca tradiţie şi apoi în scris. Tradiţia premerge cuvântului scris. „Vă aduc aminte, fraţilor, Evanghelia pe care v-am binevestit-o, pe care aţi primit-o

şi întru care staţi”. (I Cor. XV, 1).

Despre care Evanghelie vorbrşte Pavel, de vreme ce cunoaştem din istoria Bisericii, că până în vrenea aceea nu fusese scrisã încă Evanghelia? Şi totuşi Sfântul Pavel zice că o predicase Corintenilor

şi aceştia o primiseră. Se vede că mai întâi fusese predania pe care o resping penticostalii.

Fãră de Tradiţie nu se explică Noul Testament. Dovadã sunt ramurile penticostalilor, care cu vremea se înmulţesc ca ciupercile dupã ploaie. Şi aceasta pentru că fiecare tâlcuieşte Sfânta Scriptură singur fãră Tradiţie.

Fãră de Tradiţie, cine ne garanteazã că Noul Testament are 27 şi nu 25 sau 30 de cărţi? Deoarece ştim din istoria Bisericiică, împreunã cu scrierile inspirate de Sfântul Duh ca adevărate şi scrieri false, precum evanghelia lui Nicodim, apocalipsa Apostolului Pavel, evanghelia lui Toma şi multe altele. Cine a scris Evanghelia dupã Matei şi Evanghelia dupã Marcu, de vreme ce în cuprinsul lor nu se vorbeşte despre scriitorul lor?

Autenticitatea Scripturii noastre o adevereşte tradiţia pe care o ţine Biserica Ortodoxã. Apoi cine ne încredinţeazã cum se sãvârşesc Sfintele Taine ale Bisericii: Botezul, Mirungerea, Sfânta Împãrtăşanie, Nunta, Maslul? Pe toate le cunoaştem din tradiţia Bisericii. Vedem deci că tradiţia este necesară deoarece ea este inelul care leagã Biserica de-a lungul veacurilor, ca să nu se abatã de la mersul ei din început. [101]

2. Sfintele Taine

Penticostalii ca şi toţi evangheliştii, resping Sfintele Taine ale Bisericii. Nu ne vom ocupa de toate Tainele ci numai de primele trei. [102]

a) Sfânta Tainã a Botezului

Ei acuzã Biserica Ortodoxã că sãvârşeşte Botezul pruncilor. Susţin că Domnul, în porunca pentru botez a zis: „Cine crede şi se va boteza, se va mântui”. (Marcu XVII, 16) Deci, pruncul cum poate fi botezat, de vreme ce nu poate crede? De asemenea, spun: „Mergând, învăţaţi toate

neamurile, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh”. (Mat. XXVIII, 19).

Este adevărat că porunca aceasta pe care Domnul o dă ucenicilor vorbeşte despre oameni în vârstă; dar să nu uităm că Domnul vorbeşte despre păgâni, care trebuiau mai întâi să creadă şi apoi să se boteze. Dar dim moment ce părinţii cred în Domnul şi sunt botezaţi, ce îi împiedică să boteze şi pe copii lor?

La fel s-a întâmplat şi cu tăierea împrejur. Atunci când s-a dat prima dată lui Avraam, s-au tăiat împrejur mai întâi cei mai în vârstă, de la Avraam şi până la cel din urmă slujitor din casa lui Avraam. Mai târziu însă tăierea împrejur se făcea numai în ziua a opta de la naştere.

Se pune întrebarea: Cine dintre iudei întreba pe copilul său dacă vrea să facă parte din poporul lui Dumnezeu, pentru ca să fie tăiat împrejur? Desigur, nimeni. Îndată ce ajungeau în ziua a opta, îl

tăiau împrejur. Aşa se întâmplă şi acum. Din moment ce părinţii sunt creştini, pot boteza copilul lor. Dar să vedem ce ne spune şi Sfânta Scriptură:

Domnul, vorbind cu Nicodim, îi spune următoarele: „Amin, Amin zic ţie, de nu se va naşte omul din apă şi din Duh nu poate intra întru Împărăţia lui Dumnezeu”. (Ioan III, 5).

Aici, Domnul ne spune că, dacă cineva nu este botezat, nu poate intra în Împărăţia lui Dumnezeu. Cum este cu putinţă de a lipsi pe un copil de botez, când este în primejdie să piardă Împărăţia lui Dumnezeu, fără de aceasta?

Ştim că Sfântul Apostol Petru, în ziua Cincizecimii, după ce a îndemnat mulţimile la pocăinţă

şi la botez, le-a zis: „Vouă vă este dată făgăduinţa şi copiilor voştri”. (Fapte. Apost. II, 39).

El vorbeşte limpede în ziua aceea mulţimilor că făgăduinţa Duhului Sfânt este pentru voi şi copii voştri. Însă cum vor primi copii această făgăduinţă a Duhului Sfânt fără ca mai întâi să fie botezaţi?

Cuvântul lui Dumnezeu ne face cunoscut că s-au botezat şi familii întregi, în care se aflau copii mici şi mari. Sfântul Apostol Pavel botează familia Lidiei:

„Şi o femeie cu numele Lidia, din cetatea Tiatirelor, iubitoare de Dumnezeu, asculta. Acesteia, Dumnezeu i-a deschis inima ca să ia aminte la cele grăite de Pavel. Iar după aceea s-a botezat ea şi casa ei...” (Fapte. Apost. XVI, 14). Aici Sfântul Pavel botează întreaga casă a Lidiei în care se aflau sigur şi copii. Mai târziu se botează Crisip, mai marele sinagogii şi întreaga lui casă (Fapte. Apost. XVIII, 6). Desigur, în toate aceste familii erau şi copii, care nu au fost opriţi de la botez. [103]

Mărturii ale Sfinţilor Părinţi

Şi Sfinţii Părinţi ai Bisericii mărturisesc că botezul copiilor se practica în Biserica primară.

Sfântul Ciprian – la anul 250 d. H., dă mărturie şi vorbeşte despre botezul pruncilor: „Dacă se învrednicesc de harul Botezului oamenii vârsnici, care înainte de botez au săvârşit mari păcate, cu atât mai mult, trebuie să se învrednicească de harul Botezului, pruncii care personal nu au păcătuit, ci sunt numai moştenitori ai păcatului strămoşesc, fără de voia lor”. (Scrisoare 64).

Sfântul Grigore Teologul – în cuvântul său despre botez zice: „Ai un prunc? Sfinţeşte-l din pruncie; de mic consacră-l Duhului, ca să nu-l prindă răutatea”.

De asemenea vorbeşte şi Sfântul Grigore de Nissa în cuvântul său către cei ce amână botezul. Iar Sfântul Ioan Hrisotom scrie: „De te afli în tânără vârstă, sau la maturitate, sau la bătrâneţe, primeşte tăierea împrejur cea nefăcută de mână a botezului”.

Din toate aceste tragem concluzia că, botezul copiilor provine din Biserica primară şi se continuă până astăzi. [104]

b)Taina Sfintei Euharistii

Penticostalii şi toate adunările, confesiunile evangheliste au desfiinţat Sfânta Taină a Euharistiei. Ei o săvârşesc ca pe o cină, şi nu ca taină. Nu cred în

prefacerea pâinii şi a vinului în Trupul şi Sângele lui Hristos. Se abat de la cuvintele Domnului nostru care zice: „Luaţi, mâncaţi, acesta este trupul meu… Beţi din acesta toţi, căci acesta este sângele meu, al Legii celei Noi…” (Mat. XXVI, 27 – 28).

Rãstãlmãcesc cuvintele Domnului „acesta este” şi zic că însemneazã „aceasta simbolizeazã” şi învaţă că pâinea şi vinul nu sunt Trupul şi Sângele, ci simbolizeazã Trupul şi Sângele.

Dar Mântuitorul înainte de a institui această tainã, a vorbit despre ea ucenicilor Sãi: „Amin, Amin zic vouã, dacă nu veţi mânca trupul Fiului Omului şi nu veţi bea sângele Lui nu veţi avea viaţă întru voi. Cel ce mãnâncă trupul Meu şi bea sângele Meu are viaţă veşnică”. (Ioan VI, 53 – 54).

Domnul vorbeşte precis despre trup şi sânge. Şi mai mult, pentru ca să nu existe nici cea mai mică îndoialã în cuvinte, adaugã: „Căci Trupul Meu este adevărata mâncare şi Sângele Meu adevărata bãutură”. (Ioan VI, 56).

Şi Apostolul Pavel, vorbind despre Taina Dumnezeieştii Euharistii, zice: „Astfel, oricine va mânca pâinea aceasta sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat faţă de trupul şi sângele Domnului. Căci cel ce mãnâncă şi bea cu nevrednicie, osândã îşi mãnâncă şi bea, nesocotind trupul Domnului”. (I Cor. XI, 27 – 29).

Penticostalii şi toţi evangheliştii invocă locul de la Ioan (Ioan VI, 63) unde Domnul zice: „Duhul este dãtãtor de viaţă, trupul nu foloseşte la nimic; cuvintele pe care Eu vi le grãiesc, sunt duh

şi viaţă”. Ei susţin că aceste cuvinte pe care le-a zis Domnul aratã că ceea ce înainte zise despre trupul Sãu sun simbolice. Este teribilã rãstãlmãcirea pe care o fac ei cuvintelor Domnului! Domnul

când a vãzut că ascultãtorii Sãi nu înţeleg cuvintele Sale şi se scandalizeazã, a explicat cuvintele pentru cei care nu le înţelegeau.

Cuvintele Mântuitorului sunt ale Duhului Sfânt şi

numai cei care au Duhul pot să le înţeleagă. Omul trupesc însă nu se foloseşte deloc de ele, pentru că nu poate să le primească, nu le poate înţelege. De aceea apoi se adresează ucenicilor săi, care nici ei nu înţelegeau cuvintele Sale şi le zice: „Nu vreţi şi voi să vă duceţi?” (Ioan VI, 67). Atunci Apostolul Petru răspunde în numele ucenicilor: „Doamne, la cine ne vom duce? Tu ai cuvintele vieţii celei veşnice”. (Ioan VI, 68).

Astfel, citatul acesta nu ne spune că trupul ţi sângele Domnului sunt simbolice, ci aceia că cuvintele Domnului sunt duhovniceşti şi că oamenii nu pot nici să le înţeleagă, nici să le primească. [105]

Mărturii ale Sfinţilor Părinţi

Sfântul Ignatie, mort în 107 d. H., scrie în epistola sa către Smirneni: „Se abţin de la Euharistie, (Docheţii) pentru că nu cred că Euharistia este Trupul Mântuitorului, care a pătimit pentru mântuirea noastră”. (cap. 7).

Sfântul Chiril al Ierusalimului, care s-a născut la anul 312, zice în cateheza 22: „Ceea ce se vede pâine nu este pâine chiar dacă o simţi la gust, ci Trupul lui Hristos; şi ceea ce se vede vin nu este vin, chiar dacă are gustul acestuia, ci este Sângele lui Hristos”.

Marele Vasile, în Liturghia sa zice: „... peste aceste daruri de faţă şi le binecuvântează ţi le arată: pe pâinea aceasta însuşi cinstitul Trup al Domnului şi Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos; iar ce este în potirul acesta cinstitul Sânge al Domnului şi Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos. [106]

c) Taina Sfintei Spovedanii

Ca şi toţi protestanţii, penticostalii au desfiinţat taina Spovedaniei. Cele trei prime taine ale Bisericii le-a instituit însuşi Domnul personal. Despre taina Botezului zice:

„Drept aceea, mergând, învăţaţi toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfântului Duh” (Mat. XXVIII, 10).

Despre taina Sfintei Euharistii: „Aceasta să o faceţi întru pomenirea Mea” (Luca XXII, 20).

Şi despre taina Spovedaniei, când s-a arãtat ucenicilor Sãi după înviere le-a zis: „Luaţi Duh Sfânt, cărora veţi ierta pãcatele vor fi iertate şi cărora le veţi ţine, ţinute vor fi” (Ioan XX, 23).

Acest text aratã puterea pe care a dat-o Domnul Bisericii de a ierta pãcatele celor care se spovedesc.

Şi Sf. Apostol Ioan scrie în epistolã: „Dacă mãrturisim pãcatele noastre. El este credincios şi drept, ca să ne ierte pãcatele şi să ne curăţească pe noi de toatã nedreptatea” (I Ioan I, 9).

Şi în cartea Faptele Apostolilor citim că mulţi dintre cei care credeau se mãrturiseau la Apostoli: „Şi mulţi dintre cei ce crezuseră veneau ca să se mãrturisească şi să-şi spunã faptele lor”.

Astfel, taina Sfintei Spovedanii este parte nedespãrţitã de pocãinţa omului. De altfel, însuşi Sf. Ioan Botezãtorul nu boteza pe cineva dacă mai întâi nu-şi mãrturisea pãcatele. „Atunci a ieşit la el Ierusalimul şi toatã Iudeca şi toatã împrejurimea Iordanului şi erau botezaţi de către el în Iordan, mãrtirisindu-şi pãcatele lor” (Mat. III, 5). [107]

d. Taina Sfintei Hirotonii (Preoţia)

Şi pe această Tainã toţi ereticii, deci şi penticostalii o resping. Ei susţin că vechea preoţie a încetat şi că acum nu mai existã preoţi şi jertfe şi daruri cum erau în Vechiul Testament. Mai susţin că acum existã preoţia generală, pe care o au toţi creştinii: „Şi ne-a făcut pe noi împãrãţie. preoţi al lui Dumnezeu şi Tatãl Sãu” (Apoc. I, 6).

Este adevărat că preoţia Legii vechi a încetat, deoarece atât templul, cât şi jertfele au încetat. Toate acestea erau umbră celor viitoare, precum spune Apostoloul Pavel. Dar pe prima prima preoţie „dupã rânduiala lui Aaron”, precum spune Sfânta Scriptură, a înlocuit-o preoţia lui Hristos, „dupã rânduiala lui Melchisedec”: „tu eşti Preot în veac dupã rânduiala lui Melchisedec” (Evrei VI, 17).

Şi pe prima jetfã a înlocuit-o unica jerfã a Golgotei, care se continuã cu Taina Sfintei Euharistii. Însuşi Domnul

zice: „Aceasta să o faceţi întru pomenirea Mea” (Luca XXII, 20). Dar şi Sfântul Pavel zice: „Astfel, oricine mãnâncă pâinea aceasta sau bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat faţă de Trupul şi de Sângele Domnului” (I Cor. XI, 27). Scrie iarăşi Sfântul Pavel: „Avem altar, de la care nu au dreptul să mãnânce cei ce slujesc cortului” (Evr. XIII, 10). Pavel

vorbeşte despre preoţia cea nouã, despre un alt jertfelnic şi despre o altã jertfã, de care nu au dreptul să se împãtăşească cei care rãmân în Legea veche.

Dar de ce toţi ereticii resping preoţia? Pentru că nu au succesiune apostolică. Toate ereziile au pornit de la Reforma lui Luther şi dupã ea Luther era simplu monah şi nu avea nicio treaptă a preoţiei. Dupã Reformã a lepãdat rasa, s-a căsãtorit cu o fostã monahie şi şi-a continuat lucrarea sa.

Neputând să fie hirotonit preot, a desfiinţat preoţia şi a instituit rânduiala preoţilor mireni. Aceştia sãvârşesc Cina şi toate cele ce se cuvin preoţiei. Dar aceasta înseamnează rupere de Biserică şi de succesiunea apostolică.

Dimpotrivã, Biserica Ortodoxã are succesiunea apostolică. Porneşte de la Apostoli, se continuã cu Pãrinţii Apostolici şi are până astãzi succesiune neîntreruptă.

Domnul a zis ucenicilor Sãi: „Iatã, Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârşitul veacurilor” (Mat. XXVIII, 20).

Se naşte întrebarea: Cu cine este Domnul? Cu cei care au succesiune apostolică sau cu cei care s-au rupt de Biserică şi au rãmas fără succesiune? [108]

• Darul preoţiei

Preoţia este darul pe care nu oricine poate să-l primească, ci numai acela pe care îl va alege Dumnezeu. Este o grea vrednicie, deoarece omul acesta devine iconom al Tainelor lui Dumnezeu şi răspunderea este foarte mare. Darul acesta se dă la hirotonie, precum învaţă Sfânta Scriptură şi Tradiţia Bisericii.

Să vedem ce ne spune Sfânta Scriptură: „Nu fi

nepãsãtor faţă de harul care este întru tine, care ţi s-a dat prin prorocie, cu punerea mâinilor mai marilor preoţi" (I Tim. IV, 14). „Nu-ţi pune mâinile degrab pe nimeni, nici nu te face pãrtaş la pãcatele altora" (I Tim. V, 22).

„Din această pricinã îţi amintesc să aprinzi şi mai mult din nou harul, care este întru tine prin punerea mâinilor mele" (II Tim. I, 6).

„Pentru aceasta te-au lãsat în Creta, ca să îndreptezi cele ce mai lipsesc şi să aşezi preoţi prin cetăţi, precum ţi-am rânduit" (Tit. I, 5).

„Şi hirotonindu-le preoţi în fiecare biserică, rugându-se cu postiri, i-au încredinţat pe ei Domnului în care crezuseră". (Fapte XIV, 23).

Din aceste citate, vedem succesiunea preoţiei, care de la Sfinţii Apostoli porneşte şi se continuã până astãzi. [109]

• Treptele Preoţiei

Potrivit cu mãrturiile Sfintei scripturi şi ale Tradiţiei Bisericii, treptele preoţiei sunt trei: diaconul, preotul şi episcopul.

„Diaconii, de asemenea, trebuie să fie cucernici, nu vorbind în douã feluri, nu dedaţi la vin mult, neagonisitori de câştig urât". (I Tim. III, 8).

„Preoţii care îşi ţin bine dregãtoria, să se învrednicească de îndoitã cinste, mai ales cei care se ostenesc cu cuvântul şi cu învăţătura". (I Tim. V, 17).

„Căci se cuvine ca episcopul să fie fără prihanã, ca un iconom al lui Dumnezeu, neîngâmfat, nu grabnic la mânie, nu dat la bãutură, paşnic, nepoftitor de câştig urât". (Tit I, 7)

Numirile de iconom, arhimandrit, protosinghel, protoiereu sunt titluri şi nu trepte. [110]

• Ce răspund penticostalii

Ei ca şi toţi ereticii susţin că în Noul Testament nu există preoţie, deoarece a fost desfiinţată

şi înlocuitã cu preoţia lui Hristos, care este veşnică şi netransmisibilã.

Rãstãlmãcesc urmãtoarele locuri:

„Drept aceea, având Arhiereu mare, Care a strãbãtut cerurile, pe Iisus, Fiul lui Dumnezeu, să ţinem cu tãrie mãrturisirea”. (Evr. IV, 14).

„Aşa şi Hristos, nu s-a preaslãvit pe Sine însuşi, ca să se facă Arhiereu, ci Cel ce a grãit către El: „Fiul Meu eşti Tu, Eu astãzi Te-am nãscut.”; Şi în alt loc zice: „Tu eşti Preot în veac, dupã rânduiala lui Melchisedec”. (Evr. V, 5 – 6)

„Lucru de căpetenie din cele spuse este că avem astfel de Arhiereu, care a şezut de-a dreapta tronului slavei din ceruri”. (Evr. VIII, 1).

Aceste trei locuri desfiinţeazã preoţia, dar vorbesc despre o altã preoţie, al cărui Arhiereu este Hristos. Dar arhiereu fãră preoţi şi fãră jertfã nu existã. Care sunt preoţii Arhiereului Hristos şi care este jertfa care o aducem?

Jertfele Vechiului Testament au fost înlocuite cu singura şi unica jertfã a lui Hristos.

Sf. Apostol Pavel zice că: „... avem altar de la care nu trebuie să mãnânce cei ce slujesc cortului: „ (Evr. XIII, 10). Din moment ce existã jertfã şi altar, este necesar să fie şi preoţi.

Taina Sfintei Euharistii este jertfa cea fãră sânge, pe care a dãruit-o Domnul Hristos Bisericii

şi care continuã să se aducă de Biserică.

Penticostalii mai susţin că acum este în vigoare preoţia generală pe care o au toţi credincioşii, pentru care aduc aceste texte:

„Şi voi înşivã, ca pietre vii, zidiţi-vã drept casã duhovnicească, preoţie sfântã, ca să aduceţi jertfã duhovnicească, bine plãcute lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos”. (I Petru II, 5).

„Iar voi sunteţi seminţie aleasã, preoţie împãrãtească, neam Sfânt, pentru ca să vestiţi în lume bunãtăţile”. (I Petru II, 9).

„Şi ne-a făcut pe noi Împãrăţia, preoţi ai lui

Dumnezeu şi Tatãl Sãu” (Apoc. I, 6).

Desigur, textele acestea vorbesc despre preoţia generală, fãră însã să desfiinţeze pe cea proprie. Preoţia generală o au toţi credincioşii, dar pe ce proprie, care este harul Preoţiei, o au puţini. Dar şi aceşti penticostali – care susţin că toţi sunt preoţi – Botezul, cina duminicalã, cum o numesc, slujba nunţii, nu le fac toţi credincioşii ci cei rânduiţi a pãstori. De ce se face această deosebire dacă toţi sunt preoţi?

Dar să nu uitãm şi acest lucru însemnat: preoţia generală a existat şi în Vechiul Testament, fãră însã să desfiinţeze preoţia cea proprie. În Cartea Ieşirii scrie: „Îmi veţi fi impãrăţie preoţească şi ne-am sfânt”. (XIX, 6).

Cu adevărat Biserica are harul preoţiei, nu cea a Legii Vechi, dupã rânduiala lui Aaron, ci a celei noi, dupã rânduiala lui Melchisedec. [111]

• Resping mijlocirea şi cinstirea Sfinţilor

Penticostalii ca de fapt şi toate ramurile evangheleştilor se leapădã de sfinţi şi mãrturisitorii credinţei şi neagã mijlocirea lor. [112] Susţin că unul singur este mijlocitorul nostru, Domnul, rãstãlmãcind şi interpretând în felul lor specific textul de la Pavel: „Unul este Dumnezeu, unul este şi Mijlocitorul între Dumnezeu şi oameni, Omul Iisus Hristos”. (I Tim. II, 5).

Textul acesta nu exclude că existã şi alţi mijlocitori. Aşa cum „unul Domn, unul Sfânt”, care se referă la Dumnezeu, nu exclude să existe şi alţi domni şi alţi sfinţi, aşa şi aici, „un mijlocitor” nu exclude să existe şi alţi mijlocitori.

Să nu uitãm că Mijlocitorul desãvârşit, Domnul desãvârşit, Sfântul desãvârşit este singur Domnul; dar existã şi mijlocitori relativi, sfinţi relativi.

De asemenea, penticostalii folosesc textul: „Eu sunt uşa; prin Mine, de va intra cineva, se va mântui: „ (Ioan X, 9). Textul acesta aratã că Hristos este uşa mântuirii, fãră ca aceasta să împiedice mijlocirea sfinţilor. Altceva este mântuirea şi altceva mijlocirea.

Alt text şi anume: „Pe cel ce vine la Mine nu-L voi scoate afară”. (Ioan), nu opreşte mijlocirea sfinţilor, ci zice simplu că Hristos primeşte pe tot cel ce vine la Dânsul.

Alãturi de aceasta, penticostalii leapãdã şi închinarea sfinţilor. Invocă aceste texte din Vechiul Testament:

„Să te temi de Domnul Dumnezeul tãu şi numai Lui să-l slujeşti”. (Deut. VI, 13);

„Să nu te închini la alt dumnezeu, fãră numai Domnului Dumnezeu, pentru că numele Lui este „Zelosu”. (Ieşire XXXIV, 14).

Aceste douã texte nu se referă la sfinţi, ci la alţi dumnezei. Noi nu cinstim pe sfinţi ca pe Dumnezeu, ci ca pe oameni sfinţi. Care ortodox a zis vreodatã: „Dumnezeule Dimitrie, ajutã-mi!”? Nimeni! Ci noi zicem: „Sfinte Dimitrie, roagã-te pentru noi”.

În Sfânta Scriptură, toţi credincioşii sunt numiţi sfinţi. „Salutaţi pe toţi sfinţii”. Să nu uitãm că cinstirea sfinţilor este îngãduitã. Sfânta Scriptură ne îndeamnã să facem acest lucru; Dumnezeu slãveşte pe sfinţi. „Pe cei ce Mă slãvesc Îi voi slãvi” (I Regi II, 30).

Dumnezeu cinsteşte pe sfinţi: „Iar eu am cinstit foarte pe prietenii Tãi, Dumnezeule, şi foarte s-a întărit stăpânirea lor”. (PS. CXXXVIII, 17).

El porunceşte ca să-i pomenim: „Pomenirea celui drept este spre binecuvântare, iar numele celor nelegiuiţi va fi blestemat”. (Pilde X, 7).

Îi pomeneşte Dumnezeu: „Şi ţii numele Meu şi nu ai tãgãduit credinţa Mea, în zilele lui Antipa, martorul Meu cel credincios, care a fost ucis la voi, unde locuieşte satana”. (Apoc. II, 1314). [113]

- Fecioara Maria – Maica Domnului Nostru Iisus Hristos

Penticostalii şi toate sectele evanghelice aruncă icoana Maicii Domnului şi se strãduiesc în tot chipul să o înjosească în faţa oamenilor. [112] Refuzã să o numească Maica Domnului, asemenea refuzã să o recunoască Nãscãtoare de Dumnezeu şi de asemenea refuzã să

recunoască pururea fecioria ei, susţinând că a avut şi alţi copii cu Iosif. [114]

Dimpotrivã, pentru noi ortodocşii, Ea este cea mai sfântã persoanã dupã Domnul. Este pururea Fecioară şi Nãscãtoare de Dumnezeu, este plinã de har, binecuvântatã între femei, este Împãrãteasa Cerurilor şi mai cinstitã decât Heruvimii. [115]

Aceşti eretici susţin că Fecioara Maria a nãscut şi alţi copii cu Iosif şi aduc în sprijinul acestei rãtãciri, textele din Scriptură, unde se vorbeşte despre fraţii lui Iisus. Să vedem aceste texte:

„Şi nu a cunoscut-o pe ea până ce a nãscut pe Fiul cel întâi Nãscut şi a chemat numele lui Iisus” (Mat. I, 25).

Acest text îl rãstãlmãcesc toţi ereticii şi se strãduiesc să arate că, dupã naşterea lui Hristos, Iosif a cunoscut-o ca femeie. La prima vedere aşa se pare că spune acest text, dar nu este aşa şi să vedem de ce. Să citim explicaţia pe care o dau Sfinţii Apostoli şi îndeosebi Sfântul Ioan Gură de Aur. Cuvântul „până când” nu însemneazã o schimbare de situaţie, ci înseamneazã o urmare a stării de mai înainte. Câteva texte asemãnãtoare în acest sens sunt:

„Şi iatã Eu sunt cu voi în toate zilele „până la „sfârşitul veacurilor” (Mat. XXVIII, 20). Ce însemneazã aici „până la”, că dupã sfârşitul veacurilor nu va mai fi cu noi? Desigur că nu, ci dimpotrivã, că va fi cu noi totdeauna.

„Dar iudeii n-au crezut despre el că era orb şi a vãzut, până ce n-au chemat pe pãrinţii celui ce vedea” (Ioan IX, 18). Şi aici „până când” nu însemneazã că dupã ce au venit pãrinţii orbului, iudeii au crezut, ci însemneazã că şi dupã aceea au continuat să nu creadã.

„Până ce voi veni eu, ia aminte la citit, la îndemnat, la învăţătură” (I Tim. IV, 13). Şi aici „până ce” însemneazã o situaţie neîntreruptă, fãră schimbare.

„Şezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmaşii Tãi aşternut picioarelor Tale...” (Eur. I, 13). Şi aici „până ce” nu însemneazã o schimbare a situaţiei, ci dimpotrivã, că totdeauna Fiul va şedea de-a dreapta Tatãlui.

Exact aceeaşi explicare o dau şi Sfinţii Pãrinţi şi lui „până ce a nãscut", adică Iosif niciodată nu s-a apropiat de Fecioara. De aceea, Biserica cu dreptate o numeşte pururea Fecioară.

La fel, penticostalii rãstãlmãcesc şi cuvântul „Întâi Nãscut" şi afirmã că şi numai aceasta însemneazã că a mai avut şi alţi fii. Dar cuvântul „Întâi Nãscut" nu aratã ceea ce susţin ereticii. „Întâi Nãscut" se numea tot copilul de parte bãrbãtească care se năştea întâi, fie că mai urma vreo naştere, fie că nu. Însuşi Dumnezeu, vorbind către Fiul Sãu zice: „şi iarăşi când aduce în lume pe cel întâi nãscut" (Evr. I, 6).

Ce vrea să însemne aceasta? Că Dumnezeu a mai avut şi alt fiu? Nu, fiind[ă se numeşte Unul Nãscut Fiul Tatãlui. Deci, susţinerea ereticilor că au urmat şi alţi fii este netemeinică.

Un alt argument al ereticilor este numirea de „fraţii lui Iisus", pe care o gãsim în Evanghelie. „Cineva i-a zis Lui: Iatã, mama Ta şi fraţii Tãi stau afară, căutând să-ţi vorbească" (Mat. XII.

47).

Să nu uitãm că evangheliştii povestesc faptele potrivit cu cunoştinţa şi înţelegerea oamenilor.

Oamenii ştiau că Iisus este fiul lui Iosif şi totuşi nu era. „Şi ziceau nu este acesta fiul lui Iosif?" (Luca IV, 23). Exact aşa şi cei numiţi fraţi ai lui Iisus nu erau fiii Fecioarei, ci ai lui Iosif. Deoarece nicãieri nu se spune că erau copiii ei. [116]

Deci, ce explicaţie să dãm pentru cei care se numesc fraţii lui Iisus? Răspunsul ni-l dă Sfânta Tradiţie a Bisericii. Iosif era vãduv şi avea copiii săi şi a fost ales ca ocrotitor al Maicii preacurate, pentru a acoperi faptul.

Dar şi Sfânta Scriptură ne încredinţeazã de acelaşi lucru. Să urmãrim textele. Înainte de a se naşte Iisus, Fecioara este numitã femeia lui Iosif:

„Iosife, fiul lui David, nu te teme a lua pe Maria,

femeia Ta” (Mat. I, 20).

Dar, îndatã ce se naşte Iisus, îngerul nu o mai numeşte femeia lui Iosif, deşi acum ar fi trebuit mai adevărat să o numească aşa. Dar să vedem ce zice însuşi Matei:

„Dupã plecarea magilor, iatã îngerul Domnului se aratã în vis lui Iosif, zicând: „Şcoalã-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi fugi în Egipt” (Mat. II, 13).

Dupã uciderea pruncilor şi moartea lui Irod, se observã acelaşi lucru.

„Dupã moartea lui Irod, iatã că îngerul Domnului s-a arãtat în vis lui Iosif şi i-a zis: Scoalã-te, ia Pruncul şi pe mama Lui şi mergi în Israil” (Mat. II, 19 – 20). Şi el, sculându-se, a luat Pruncul şi pe mama Lui şi a venit în pãmântul lui Israil” (Mat. II, 21).

Dacă, dupã naşterea lui Iisus, Fecioara a devenit soţia lui Iosif, nu trebuia oare îngerul să o numească femeia lui Iosif, şi nu mama copilului? Toate acestea aratã că Fecioara niciodată nu a fost femeia lui Iosif. [117]

a. Alte mãrturii ale Sfintei Scripturi

Iisus la vârsta de 12 ani merge cu Iosif la templul lui Solomon din Ierusalim. Se pune întrebarea: Dacă Fecioara era femeia lui Iosif, nu trebuia ca în aceşti doisprezece ani să fi făcut şi alţi copii? Desigur că trebuia. De ce atunci, la sãrbãtoare, merg la templu numai Iosif, Fecioara şi Iisus? Unde se aflau ceilalţi copii, care trebuiau să fie mai mici ca Iisus? Când, mai târziu, Iisus s-a pierdut în templu, ce a zis Fecioara către Iisus: „Fiule, de ce ne-ai făcut aceasta? Iatã tatãl Tãu şi eu te-am căutat îngrijoraţi” (Luca II, 48).

Aici nici nu se aflã aşa-numiţii fraţi ai lui Iisus, căci aceştia erau mult mai mari decât Iisus şi merseseră singuri la sărbãtoare. [118]

b. Iisus se aflã pe Cruce

Jos, lângã Cruce, se aflã ucenicul pe care îl iubea Iisus şi Mama lui Iisus. În ceasul, Iisus zice următoarele:

„Deci, Iisus, vãzind pe Mama Sa şi pe ucenicul pe care îl iubea stând alãturi, a zis Mamei Sale: Femeie, iatã fiul tãu! apoi a zis ucenicului: Iatã mama ta. Şi din acel ceas, ucenicul a luat-o la sine” (Ioan XIX, 26).

Se naşte îndatã întrebarea: Dacă Iisus avea şi alţi fraţi, nu trebuia, în chip natural, să lase pe Mama Sa celorlalţi fraţi, şi nu lui Ioan?

Avem doi numiţi fraţi ai Domnului: pe Iacov şi pe Iuda. Ce zic aceşti doi despre ei înşişi? Iacov scrie: „Iacov, rob al lui Dumnezeu şi Domnului Iisus Hristos...” (Iacov I, 1).

Iuda scrie: „Iuda, rob al lui Iisus Hristos şi frate al lui Iacov” (Iacov, I, 1).

Amândoi numesc pe Iisus Domn şi pe ei înşişi robi ai lui Iisus Hristos. Şi, ceea ce este mai însemnat, Iuda se numeşte pe sine frate al lui Iacov şi nu frate al Domnului. Toate aceste mãrturii scripturistice dovedesc că Fecioara nu a avut alţi copii, iar aceştia care sunt numiţi fraţi ai lui Iisus sunt copiii lui Iosif, dar de la altã femeie. [119]

• Numirea de Nãscãtoare de Dumnezeu

Biserica noastră numeşte pe Fecioara Maria Nãscãtoare de Dumnezeu, deoarece a nãscut pe Dumnezeu întrupat.

Penticostalii şi ceilalţi eretici o numesc nãscãtoare de Hristos, deoarece, precum susţin, nu a nãscut pe Dumnezeu, ci pe Hristos. În felul acesta, neagã Dumnezeiască Fire a lui Hristos şi devin monafiziţi. Hristos a fost Dumnezeu desãvârşit şi om desãvârşit. Sfânta Scriptură scrie:

„Iatã, Fecioara va lua în pântece şi va naşte Fiu, care se va chema Emanoil” (Mat. I, 23).

Aici, prorocul Isaia îl numeşte Emanoil, care însemneazã „cu noi Dumnezeu”. Cu adevărat, Acesta care s-a nãscut din Fecioara Maria a fost Dumnezeu întrupat. „Şi Cuvântul s-a făcut trup şi s-a sălăşluit între noi şi am vãzut Slava Lui, slavã ca a Unuia-Nãscut din Tatãl, plin de har şi de adevăr” (Ioan I, 14).

Şi aici, Ioan ne spune că Cuvântul, care este Dumnezeu, a luat trup şi S-a făcut Dumnezeu întrupat. Cu adevărat, Fecioara Maria a nãscut pe Dumnezeu – Omul Hristos.

„Şi mãrturisim că mare este taina dreptei credinţe. Dumnezeu S-a arãtat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost vãzut de îngeri, S-a propovãduit între neamuri, a fost în lume şi S-a înãlţat întru slavã” (I Tim. III, 16).

Vedem că Apostolul Pavel ne zice foarte limpede că Dumnezeu a luat trup şi S-a făcut Om. Adică, Acesta care S-a nãscut din Fecioară era Dumnezeu întrupat. Este totuşi în Scriptură un loc, care o numeşte Nãscãtoare de Dumnezeu.

„Şi s-a umplut de Duh Sfânt Elizabeta şi a strigat cu mare glas şi a zis: Binecuvântatã eşti tu între femei şi binecuvântat este rodul pântecelui tãu. Şi de unde mie aceasta, ca să vinã Maica Domnului meu la mine” (Luca I, 41 – 43). Acest loc îi zãpãceşte pe eretici. Nici mai mult, nici mai puţin, ci Duhul Sfânt o numeşte Fecioara Maria Nãscãtoare de Dumnezeu. Deoarece, ce altceva

Însemneazã cuvântul „Maica Domnului”, decât Maica lui Dumnezeu? Deoarece Domnul este Dumnezeu. [120]

- Numirea de Preasfântã

Toţi ereticii se scandalizeazã atunci când numim pe Fecioara Maria, Preasfânta. Şi ne zic nouã: Dumnezeu este numit Sfânt iar pe mama Lui o numim Preasfântã?

Aici fac o mare greşealã toţi ereticii. Noi o numim Preasfânta, asemuind-o nu cu Dumnezeu, ci cu toţi ceilalţi sfinţi şi sfinte pe care îi are Biserica noastră.

Şi, într-adevăr, Preasfânta este mai presus decât toţi ceilalţi, deoarece s-a învrednicit să nască pe Dumnezeu Omul Hristos.

Dar întrebãm pe toţi ereticii: când o împãrãteasã a nãscut un împãrat, nu o numim mama împãratului? Când deci o femeie s-a învrednicit să nască pe Preasfântul, nu o numim Preasfânta? Dar

şi Preasfânta?

Şi Preasfânta a făcut o profeţie uimitoare: „Căci, iată, de acum mă vor ferici toate neamurile” (Luca I, 49). Şi întrebãm pe penticostali: S-a împlinit această prorocire sau nu? S-a împlinit şi desãvârşit. Biserica, din prima zi fericeşte pe Fecioara Maria. Singurii care nu o cinstesc şi nu o fericesc sunt ereticii. [121]

ÎNCHEIERE

Dacă ar fi să tragem concluzii în ce priveşte cele prezentate în această lucrare observãm că tãind firul comuniunii cu Biserica apostolică prin înlãturarea funcţiunii episcopatului, sectele fundamentaliste deci şi penticostalii pe care am încercat să-i descriem aşa cum sunt ei în realitate, au pierdut însăşi esenţa vieţii dumnezeieşti din Biserică, adică împãtăşirea cu Duhul Sfânt, prin Tainele Bisericii.

Ei afirmã că au primit descoperirea adevăratei credinţe printr-un „grai interior” şi, că o primesc şi astãzi ca o descoperire a Duhului Sfânt. Ei susţin că Duhul Sfânt, cea de a treia persoanã a Sfintei Treimi se aflã în mijlocul lor, deosebit de Tatãl şi Fiul. El este socotit „revelatorul suprem”. Revelaţia pentru ei nu este încheiatã.

Duhul Sfânt li se descoperă pe zi ce trece şi se manifestã în mijlocul lor ca la Cincizecime.

Însă, din interpretarea textelor biblice despre glosolalie rezultã că vorbirea în limbi a fost un dar harismatic, care s-a exercitat în epoca harului, dar, din moment ce şi-a îndeplinit rolul ei misionar, ea a încetat, aşa cum aratã Sfântul Apostol Pavel: „Dragostea nu va sfârşi niciodată, dar vorbirea în limbi va înceta” (I Cor. XIII, 8).

Revelaţia deschisã este de fapt dorinţa satanică a anarhiei, a ocolirii căii celei drepte, care este Iisus Hristos cel întrupat. Cultul glosolaliei sau posedarea „darurilor” limbilor pe care ereticii penticostali îşi clădesc cetatea lor de nisip, nu este altceva decât delir şi auto-înşelare, o

trecere în bigotism şi fanatism, avându-se în vedere înlãturarea lui Hristos şi a tainelor sale din viaţa comunităţii. [122]

În ceea ce-i priveşte pe credincioşii noştri, ei ştiu că Biserica Ortodoxã este moştenitoarea adevăratã a Cincizecimii (Fapte II).

Învăţătura Bisericii se verifică. în afară de Sfânta Scriptură prin dogmele, canoanele şi hotãrârile Sinoadelor Ecumenice. Ele sunt mãrturii ce autentifică succesiunea în credinţă şi succesiunea apostolică.

Plecând de la realitatea că Biserica Ortodoxã oferă credincioşilor ei tot ceea ce este necesar mântuirii, credincioşii ortodocşi ştiu că nicio minciunã nu poate veni din adevăr (I Ioan II, 21) şi

orice duh trebuie cercetat pentru a vedea de unde „purcede” prorocul mincinos (I Ioan IV, 1). Toţi cei în afară de Biserică, adică de temelia adevărului Cincizecimii, cei cu revelaţii „personale şi deschise” neagã pe Hristos – întrupat, merg pe calea amãgirii, auto-înşelării şi nu mãrturisesc că Iisus Hristos vine în trup. Iatã deci amãgitorii, iatã antihristul! (II Ioan, 7).

Dupã cum observãm, Biserica Ortodoxã nu concureazã cu ideologiile sau curentele de gândire a societăţii, ci pãstreazã tezaurul revelat, are siguranţa spuselor Dumnezeului adevărat şi întrupat şi Omului desãvârşit, Iisus Hristos: „Eu sunt calea, adevărul şi viaţa...” (Ioan XIV, 6). EI S-a arãtat în lume pentru a nu mai bâjbâi în credinţă şi nu putem să-L pãrãsim, fiind[ă numai El are „cuvintele vieţii veşnice” (Ioan VI).

De aceea cărţile de atitudine împotriva proliferării sectelor sunt folositoare acolo unde se studiazã facultativ sau existã cursuri şi seminarii cu explicaţiile necesare ale mişcărilor sectare din lumea de astãzi.

„Dacă noi nu le cunoaştem, acestea ne vor cuceri” se tânguia o revistã de specialitate. [123]

Cunoscând bine toate acestea niciodată cultele naturiste, curentele spiritiste, religiile demonico-idolatre şi

mitologia nu vor putea influenţa pe adevăraţii credincioşi.

* * *
*

NOTE BIBLIOGRAFICE

[1] Pr̀. Prof. Grigore Marcu – Duminica (sinteză biblic-teologică), în
„Mitropolia Ardealului”, an XV (1972), nr. 11 – 12, p. 815;
[2] Pr̀. Prof. Constantin Galeriu – Semnul religios creştin al sărbătoririi ziua
Domnului în Vechiul Testament, în „Mitropolia Moldovei şi Sucevei”, an LIII (1977), nr. 7 – 9, p.554;
[3] Ibidem – p. 545
[4] Grant Steidl – Vorbirea în limbi, Editura Gute Botschaft Verlang, 1991, p. 8;
[5] Arhim. Ilie Cleopa – Despre credinţa ortodoxă, Editura Institutului
Biblic, Bucureşti, 1981, p. 22;
[6] Ibidem – p. 228;
[7] Grant Steidl – op. cit., p. 11;
[8] Arhim. Ilie Cleopa – op. cit., p. 129;
[9] Ioan Săucă – Glosolalia în Biserica primară, în „Mitropolia Ardealului”, an XXX (1979), nr. 6, p.438;
[10] Pr̀. Prof. Dr. D. Stăniloaie – Criteriile prezenţei Duhului Sfânt, în „Studii teologice”, an XVIII (1967), nr. 3 – 4, p. 247; [11] Pr̀. Gheorghe Constantin – Harismele după Epistolele Sfântului Apostol
Pavel, Glosolalia sau vorbirea în limbi. Tălmăcirea limbilor, în „Studii Teologice”, an XXV (1973), nr. 1 – 2, p.28
[12] Ibidem – p. 29;
[13] Ioan Săucă – art. cât., p. 439;

[14] Grigore Comşa – Călăuza cunoaşterii şi

combaterii sectelor, Cernica, 1925;
[15] Arhim. Ilie Cleopa – op. cit., p. 231;
[16] Diac. D.I. David – De la erezie la sectã, de la schismã la grupare anarhică, Bucureşti, 1986, p. 136;
[17] Ibidem – p. 137;
[18] Ibidem – p. 138;
[19] Pr̀. P. Deheleanu – Manual de sectologie, Arad, 1948, p. 54;
[20] Joseph Longton – Fils d’Abraham – Panorama des Communautes juives, Chretiennes et Musulmanes, Edition Brepols, Belgia, 1987, p.
186;
[21] Diac. P.I. David – De la erezie la sectã, p. 137;
[22] Joseph Longton – op. cit., p. 186;
[23] Ibidem – p. 186;
[24] Ibidem – p. 187;
[25] Ibidem – p. 187;
[26] Ibidem – p. 187;
[27] Pr̀. P. Deheleanu – op. cit., p. 55;
[28] Joseph Longton – op. cit., p. 187;
[29] Diac. P.I. David – op. cit., p. 138;
[30] Ibidem – op. cit., p. 138;
[31] Pr̀. Prof. Dr. D. Radu – Îndrumãri misionare, Bucureşti, 1986, p.150; [32] Pr̀. Constantin Gheorghe – op. cit., p. 29;
[33] * * * – Parents en lutte contre les sectes, Revista „Marie Claire”, nr. 354 / 1982, p. 28;
[34] Ibidem – p. 30;
[35] Ibidem – p. 31;

[36] Diac. P.I. David – op. cit., p. 139;
[37] Ibidem – p. 139;
[38] Ibidem – p. 140;
[39] D.H. Bucovineanu – Faţetele reale ale sectelor religioase.
Bucureşti, 1983, p. 89;
[40] Ibidem – p. 90;
[41] Pavel Boghian – Biserica lui Dumnezeu şi

aspecte din viaţa ei, Ed. Cultului Penticostal, Bucureşti, 1980, p. 75;
[42] Pr̀. P. Deheleanu – op. cit., p. 56;
[43] Diac. P.I. David – op. cit., p. 140;
[44] Pavel Boghian – op. cit., p. 78;
[45] Pr̀. Prof. Liviu Stan – Legea cultelor în R.P.R. Egalitatea autonomã
şi libertatea de acţiune a cultelor religioase recunoscute de stat în ţara noastră, în „Studii Teologice”, an I (1949), nr. 9 – 10, p. 520;
[46] Ibidem – p. 522;
[47] Ibidem – p. 527;
[48] Ibidem – p. 528;
[49] Paul Nicoară – Despre sectele religioase, Ed. Ştiinţifică, Bucureşti, 1963, p. 125;
[50] * * * – Flacãra Rusaliilor, revistã ce apare la Arad, din 1989, an IV – nr. 2 / 1993, p. 8;
[51] * * * – World Penticost Magazine, Elveţia, nr. 36/1993, p. 16;
[52] Diac. P.I. David – op. cit., p. 142;
[53] Pr̀. Prof. Dr. D. Radu – op. cit., p. 153;
[54] Pavel Boghian – op. cit., p. 79;

[55] Pr̀. Prof. Dr. D. Radu – op. cit., p. 154;
[56] Pr̀. Prof. Liviu Stan – art. cât., p. 525;
[57] Pavel Boghian – op. cit., p. 80;
[58] Diac. P.I. David – op. cit., p. 143;
[59] Ibidem – p. 144;
[60] Ibidem – p. 145;
[61] Paul Nicoară – op. cit., p. 126;
[62] Ibidem – p. 128;
[63] Ibidem – p. 129;
[64] Diac. P.I. David – op. cit., p. 145;
[65] Ibidem – p. 145;
[66] Joseph Longton – op. cit., p. 187;
[67] * * * – World Penticost... p. 2;
[68] * * * – Mãrturisirea de credinţă, în „Îndrumãtorul penticostal”, Bucureşti, 1976, p. 36;

[69] Ibidem – p. 37;
[70] Ibidem – p. 39;
[71] Ibidem – p. 40;
[72] Ibidem – p. 41;
[73] * * * – Buletinul Cultului Penticostal, cu articolul intitulat „Credinţa noastră”, p. 26;
[74] * * * – Mãrturisirea... p. 38;
[75] Ibidem – p. 39;
[76] Pr̀. Prof. Grigore Marcu – Duminică (sinteză biblică – teologică) în
„Mitropolia Ardealului”, an XV (1972), nr. 11 – 12, p. 785;
[77] Arhim. Ilie Cleopa – op. cit., p. 196;
[78] * * * – Mãrturisirea... p. 39;

[79] Ibidem – p.42;
[80] Ibidem – p. 43;
[81] Smith Hamilton – Hristos şi Biserica Sa, traducere de V. Stoenescu, Editura G.B.V., Dillenburg, 1991, p. 21;
[82] Ibidem – p. 28;
[83] Grant Steidl – Vorbirea în limbi, Editura G.B.V., Dillenburg, 1991, p. 7;
[84] Pr̀. Gheorghe Constantin – art. cât., p. 35; [85] Joseph Longton – op. cit., p. 188;
[86] * * * – Buletinul Cultului Penticostal, revistã, organul oficial... p. 32;
[87] P. Panaghiotidi – Rãtãcirea penticostalilor, Editura Ortodoxos Kypseli, Tesalonic – Grecia, 1993, p. 7;
[88] H.L. Heijkoop – Duhul Sfânt este o Persoanã Divinã, Editura G.B.V., Dillenburg, 1991, p. 5;
[89] P. Panaghiotidi – op. cit., p. 10;
[90] Grant Steidl – op. cit., p. 23;
[91] Ibidem – p. 5;
[92] Pr̀. Prof. Dr. D. Stãniloaie – Criteriile prezenţei Duhului Sfânt, în „Studii teologice”, an XVIII (1967), nr. 3 – 4, p.237;
[93] Idem – Formele şi cauzele falsului misticism, în

„Studii Teologice”, an IV (1952), nr. 5 – 6, p.582;

[94] Ibidem – p. 585;

[95] P. Panaghiotidi – op. cit., p. 15;

[96] * * * – Parents en lutte... p. 30;

[97] Pȑ. Prof. Dr. D. Stãniloaie – Criteriile prezenţei... p. 248;

[98] G.F. Rendal – Eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toţi, Ed. Chistliche Literatur – Verbreitung e.v., Bielefeld, 1994, p. 19;

[99] P. Panaghiotidi – op. cit., p. 18;

[100] G. F. Rendal – op. cit., p. 23;

[101] * * * – Mãrturisirea... p. 48;

[102] Ibidem – p. 50;

[103] P. Panaghiotidi – op. cit., p. 26;

[104] * * * – Parents en lutte... p. 39;

[105] Pavel Boghian – op. cit., p. 93;

[106] * * * – Parents en lutte... p. 45;

[107] Pȑ. Prof. Dr. D. Radu – op. cit., p. 167;

[108] P. Panaghiotidi – op. cit., p. 32;

[109] Arhim. Ilie Cleopa – op. cit., p. 149;

[110] Ibidem – p. 153;

[111] Ibidem – p. 156;

[112] * * * – Mãrturisirea... p. 56;

[113] Arhim. Ilie Cleopa – op. cit., p. 32;

[114] * * * – Mãrturisirea... p. 57;

[115] Arhim. Ilie Cleopa – op. cit., p. 43;

[116] P. Panaghiotidi – op. cit., p. 53;

[117] Ibidem – p. 54;

[118] Ibidem – p. 55;

[119] Ibidem – p. 57;

[120] Arhim. Ilie Cleopa – op. cit., p. 48;

[121] Ibidem – p. 49;

[122] Diac. P.I. David — Sectele religioase pericol moralei În societatea contemporanã,

Bisericii”, an XLV (1986), nr.

[123] * * * — Op. cit., p. 156.

BIBLIOGRAFIE

1. Biblia sau Sfânta Scriptură – ediţia Sfântului Sinod, Bucureşti, 1990;
2. Biblia sau Sfânta Scriptură – ediţia Gute Botschaft Verlang, Dillenburg, 1990;
3. Labible (Biblia ecumenică) – ediţia T.O.B., 1990;
4. Noul Testament – ediţia Sfântului Sinod, Bucureşti, 1979;
5. Noul Testament – ediţia Ghideons International, 1993;
6. Berechet, Şt.
7. Lupta contra sectelor, în „Biserica Ortodoxã Română”, an IIL (1924), nr. 4;
8. Boghian, Pavel – Biserica lui Dumnezeu şi aspecte din viaţa ei, Ed. Cultului Penticostal, Bucureşti, 1980;
9. Bucovineanu, P. H.
10. Faţetele reale ale sectelor religioase,

București, 1983;
11. Comşa, Grigore – Călăuza cunoaşterii şi combaterii sectelor, Cernica.
1925;
12. Constantin, Pr. Gheorghe – Harismele după epistolele Sfântului Apostol Pavel.
Glosolalia sau vorbirea în limbi. Tălmăcirea limbilor, în „Studii Teologice”, an XXV (1973), nr. 1 – 2;
13. David, Diac. P. I.
14. De la erezie la sectă, de la schismă la grupare anarhică.
Bucureşti, 1986;
15. Idem – Sectele religioase, pericol al vieţii, al moralei în societatea contemporană, în „Glasul Bisericii”, an XLV (1986), nr. 5;
16. Deheleanu, Pr. P. – Manual de sectologie, Arad, 1948;
17. Florescu, Ştefan – Propaganda sectară – pericol naţional, în „Biserica
Ortodoxă Română”, an IVI (1926), nr. 9;

18. Galeriu, Pr. Prof. Constantin – Semnul religios creştin al sărbătorii Ziua

Domnului în Vechiul Testament, în „Mitropolia Moldovei şi Sucevei”, an LIII (1977), nr. 7 – 9;
19. Hamilton, Smith – Hristos şi Biserica Sa, traducere de V. Stoenescu, ediţia Gute Botschaft Verlang, Dillenburg, 1991;
20. Heijkoop, H. L.
21. Duhul Sfânt este o Persoanã Divinã, ediţia Gute Botschaft Verlang, Dillenburg, 1991;
22. Ilie, Arhim. Cleopa – Despre credinţa ortodoxã, Ed. Institutului Biblic şi de Misiune Orotdoxã, Bucureşti, 1991;
23. Kemback, V. – Biserica în involuţie, Bucureşti, 1984;
24. Longton, Joseph – Fils d’Abraham – Panorama des Communautés juives, chretiennes et musulmanes, Edition Brepols, Belgia 1987, (Fiii lui Avraam – Vedere generală a comunităţilor iudaice, creştine şi musulmane);
25. Marcu, Pr̀. Prof. Grigore – Duminica (sintezã biblic – teologică), în „Mitropolia

Ardealului”, an XV (1972), nr. 11 – 12;

26. Mihãlcescu, Irineu – Sectele şi apostolatul laic, în „Biserica Ortodoxã Română”, an LI (1931), nr. 10;

27. Mureşan, Tamara – Psihologia religiei, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică. Bucureşti, 1976;

28. Nicoară, Paul – Despre sectele religioase, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1963;

29. Panaghiotidi, P. – Rãtãcirea penticostalilor, Editura Ortodoxos Kypseli. Tesalonic – Grecia, 1993;

30. Radu, Pr̀. Prof. Dr. D. – Îndrumãri misionare, Bucureşti, 1986;

31. Rendal, G.F. – Eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toţi. Christliche Literatur – Verbreitung, Bielefeld, 1993;

32. Sau că, Ioan – Glosolalia în Biserica primară, în „Mitropolia Ardealului”, an XXX (1979), nr. 6;

33. Scriban, Arhim. Iuliu – Teologia misionară, în „Biserica Ortodoxã Română”, an LX (1940), nr. 9 – 10;

34. Simigonovschi, V. – Cum slãbesc religiile şi pãtrund rãtãcirile, în „Biserica Ortodoxã Română”, an IIL (1924), nr. 8;
35. Sârbu, Dr. C.
36. Originea şi răspândirea sectarismului. Cauzele apariţiei mişcărilor sectare, Sibiu, 1945;
37. Smith, Oswald I.
38. Provocarea misiunilor (The Challenge of Mission). Edition by Operation Mobilişation, London, 1993;
39. Stan, Pr. Prof. Liviu – Legea cultelor în R.P.R. Egalitatea autonomã şi libertatea de acţiune a cultelor religioase recunoscute de stat în ţară, în „Studii Teologice”, an I (1949), nr. 9 – 10;
40. Steidl, Grant – Vorbirea în limbi, Editura Gute Botschaft Verlang. Dillenburg, 1991;
41. Stãniloaie, Pr. Prof. Dr. D. – Teologia Dogmatică Ortodoxã, ediţia I, Bucureşti. 1978;
42. Idem – Criteriile prezenţei Duhului Sfânt, în „Studii

Teologice”, an XVIII (1967), nr. 3 – 4;
43. Idem – Formele şi cauzelor falsului misticism, în „Studii Teologice”, an IV (1952), nr. 5 – 6;
44. Vintilescu, Pr. Petru – Cultul şi ereziile, Piteşti, 1926;
45. Woordrow, Alain – Les nouvelles sectes, Edition du Seuil, Paris, 1977;
46. * * * – Mãrturisirea de credinţă, în „Îndrumãtorul penticostal”, Bucureşti, 1976;
47. * * * – Buletinul Cultului Penticostal – revistã – organul oficial al Cultului Penticostal sau Biserica lui Dumnezeu cea apostolică;
48. * * * – Lecţiuni biblice, Editura Cultului Penticostal, Bucureşti, 1979;
49. * * * – Harfa Bisericilor lui Dumnezeu – colecţie de cântãri – ediţia a VIX-a, Editura Cultului Penticostal, Bucureşti, 1992;
50. * * * – Flacãra

Rusaliilor – revistăapare la Arad-Sebiş, din 1990;
51. * * * – Dicţionar de mitologie generală, Editura Albatros, Bucureşti, 1978;
52. * * * – Encyclopédie des sectes dans le monde, Edition du Seuil, Paris, 1976;
53. * * * – Parents en lutte contre les sectes, revista „Marie Claire”, nr. 354 / 1982;
54. * * * – A New Guide and Almanach. Religions of America. Forment and faith în age of crisis, New York, 1975;
55. * * * – Le monde spirituel des sectaire, Colection Connaissance des sectes, Edition Delachoux et Niestlé, Neuchatel, Suisse, 1965;
56. * * * – Istoria Bisericii Universale, Manual pentru Institutele Teologice, vol. I, ediţia a III-a, Bucureşti, 1989;
57. * * * – World Penticost Magazine – revista – nr. 36 / 1993, Suisse;

CURRICULUM VITAE

Mă numesc Oancea I. Mihai şi sunt nãscut la 28 iunie 1964 în comuna Dumbrava Roşie, judeţul Neamţ, din pãrinţi români de credinţă ortodoxã – Ioan şi Catinca Oancea.

Şcoala generală am urmat-o în satul natal între anii 1971 – 1979.

Am urmat liceul în oraşul Piatra – Neamţ între anii 1979 – 1983. Dupã satisfacerea stagiului militar, cât şi dupã terminarea liceului, am dat examen la Institutul Teologic Sibiu, dar se pare că şansa de a fi admis s-a împlinit exact dupã 7 ani, adică în 1990, atunci însã la Iaşi.

În perioada 1985 – 1990 am lucrat în Combinatul Chimic Sãvineşti, judeţul Neamţ, ca desenator tehnic.

Am fost hirotonit preot pe data de 3 aprilie 1994, pe seama Parohiei Pârâul Fruntii, comuna Dãmuc, judeţul Neamţ, Protopopiatul Piatra – Neamţ, unde funcţionez şi în prezent.

Mă prezint la examenul de licenţă cu lucrarea: „CULTUL PENTICOSTAL” sub îndrumarea Prea Cucernicului Pr̀. Lector GHEORGHE PETRARU, susţinutã la disciplina „Misiologie şi Ecumenism”.

Semnãtura: Pr̀. Oancea I. Mihai